LAHOLMS TIDNING

N:R 183. ARG. 19. Laholms Tidnings Tryckeri, Laholm FREDAGEN DEN 11 AUGUSTI 1950 Ansvarig utgivare: J. B. Bengtsson. Lösnummer 12 öre.

Pyroman medförde rödspritsdunk för inre och yttre bruk

STOCKHOLM (TT).

En lada brann ner och fem skogsbränder måste släckas av brandkår och ortsbefolkning sedan en 50-årig kriminalpatient tillbringat onsdagseftermiddagen med att anlägga eldsvådor i Rimbo i Uppland. När mannen slutligen greps visade han sig medföra en stor dunk rödsprit, som han dels använt att tända med, dels styrkt sig ur under pyromanraiden. Mannen, som ofta brukar fara omkring på cykel i Rimbotrakten, var försöksutskriven från sinnessjukhus. Han har nu återinförts dit.

500 fartdårar kräver resning hos domstolen

LONDON (TT:s korr.).

En domstol motser med skräck överklaganden från bortåt 500 bilister, som dömts för fortkörning, en kvinnlig förare på onsdagen klarade sig nämligen undan böter trots att hon villigt medgav att hon hållit för hög fart i ett tättbebyggt samhälle. Men, påpekade hon, det är föreskrivet att avståndet mellan lyktstolparna i samhället får vara högst 200 yards, den här gången var det emellertid 294 yards till följd av krigets skadegörelse. Hon måste frikännas, och fallet har skapat prejudikat.

En annan penibel situation råkade den domstol i, som i ett rattfyllerimål skulle höra åklagarens huvudvittne, läkaren som tagit blodprovet. Den åtalade klarade sig undan efterräkningar genom att han hade betalt läkaren för provet, och eftersom denne sålunda måste betrakta mannen som sin patient, vågade han sig inte upp i vittnesbåset. Då skulle han nämligen bryta sin tystnadsplikt och riskera uteslutning ur Läkarförbundet.

LUGNET FÖRE STORMEN kännetecknar denna bild av amerikansk avkoppling i ett soldatläger någonstans i Korea. Det amerikanska försvaret sviktar under de ideliga kommunistiska motangreppen och det är säkert välbehövligt för trupperna med sömn och och vila före marschen mot fronten.

Nordkoreanerna i söder på brådstörtad reträtt

GENERAL MACARTHURS KOREAHÖGKVARTER. (TT — Reuter)

Amerikanerna på sydfronten har drivit tillbaka kommunisterna till en linje 5 km. från Chinju, en bombad och utbränd stad, som icke desto mindre är en knutpunkt av strategisk betydelse. Det nordkoreanska motståndet betecknas som svagt och reträtten har i många fall varit brådstörtad. Den sjätte nordkoreanska divisionen stannade inte ens vid sina förberedda försvarsställningar och den första divisionen tycks helt ha försvunnit.

En amerikansk general framhåller att de trupper amerikanerna har emot sig tycks ha mindre stridsvana än de amerikanska soldaterna. Fångar har bekräftat att nordkoreanerna sätter in rekryter med blott tre dagars utbildning och att sydkoreaner pressats till krigstjänst. Minst en fientlig bataljon har avskurits under den amerikanska framryckningen.

Mycket tyder på att nordkoreanerna, medan de viker i Chinjusektorn, koncentrerar sina styrkor till brohuvudet vid Naktongfloden längre norrut. Försvararna har inte lyckats driva dem tillbaka. Om de anfallande lyckas med ett genombrott här, måste de framryckande amerikanerna i söder uppenbarligen retirera för att försvara sin rygg.

De sydkoreanska försvararna nordost om Taegu har retirerat under trycket från kommunistisk framryckning. Amerikanerna har å andra sidan utplånat ett brohuvud vid Naktong.

Den kommunistiska infiltreringen bakom de sydkoreanska linjerna på det nordöstra avsnittet har stoppats 12 kilometer väster om Pohang. Sydkoreanerna måste än en gång retirera från Yongdok inför de kommunistiska angriparna som under torsdagen ryckte fram 6,5 kilometer i riktning mot Pohang. De står nu 11 km. från staden. De sydkoreanska soldaterna har övervunnit den värsta pansarskräcken och börjar nu bli farliga för de kommunistiska stridsvagnarna.

FN-truppernas flygstridskrafter satte på torsdagen bombrekord. 625 ton bomber fälldes över viktiga nordkoreanska mål, bl. a. oljeraffinaderiet i Wonsan — det största i Korea, som delvis brann upp. Lätta bombare och jaktplan angrep konvojer och trupptransporter och 70 flygande slagskepp fällde bomber på landsvägar, järnvägar, bangårdar och broar. Även det fartygsbaserade flyget gjorde flera uppstigningar. Nordkoreanerna har enligt USA-flygets beräkningar, hittills förlorat 84 plan. Det amerikanska Fjärran östern-flyget har förlorat 36. FN-flyget har emellertid varit i luften i 45 dygn, medan det kommunistiska flyget upprätt ytterst sporadiskt.

Bil med baby i svår krock vid Slöinge

En kraftig kollision inträffade vid halv tretiden på torsdagseftermiddagen i backen vid Isakssons slakteri i Slöinge, där en halmstadbil med ett sällskap om fyra vuxna och en liten baby som kom från halmstadshållet och i stark fart körde på en mötande personbil. Båda fordonen demolerades svårt och måste bogseras från platsen. Inga personskador vållades dock.

Halmstadbilen skulle i backen köra om en vägskrapa som i välgörande maklig takt befann sig på marsch framför bilen i riktning mot Falkenberg. Omedelbart efter omkörningen kom bilen i kraftig sladdning och körde rakt mot en mötande, i Hälsingborg hemmahörande bil med två personer, som lyckligtvis hade saktat farten och endast kröp fram. Halmstadbilen körde med full fart på skånebilen, som fick sin högra sida totalt intryckt. Även den krockande bilen fick omfattande skador i frampartiet. Efter krocken kastades den sju à åtta meter tillbaka och blev stående med kylaren i motsatt riktning till färdriktningen.

Det var den åttonde krocken som har inträffat i Slöingetrakten under de senaste fjorton dagarna. Polisen anser för sin del att det är ett rent under att inga människoliv krävts. Framfarten på vägarna är minst sagt oansvarig, och speciellt många och otäcka olyckstillbud inträffar just som i det här relaterade fallet vid omkörningar, då bilisterna tycks ta ungefär vilka chanser som helst.

PÅ VÄG TILL EUROPARÅDETS möte i Strasbourg ses här Winston Churchill, som vinkades adjö av sin maka (t. v.) på flygplatsen.

Kraftig svensk kritik mot hela Europarådet

STRASBOURG. (TT—NTE)

Sveriges ställning i Västeuropa kom att sätta sin prägel på stora delar a debatten i Europarådets rådgivande församling på torsdagen. Det var professor Bertil Ohlin som tog upp saken och gav den så djupa perspektiv att hans inlägg kom att utmynna i en kritik av hela Europarådets verksamhet.

Trots att den franske utrikesministern Schumen lämnade en längre redogörelse för sin plan om samordning av Västeuropas kol- och stålprodaktion, ansågs professor Ohlins debattinlägg som att av de viktigaste tal som hittills under denna session har hållits i församlingen.

Ohlin väckte genast uppmärksamhet, då han redan i början av sitt tal klart sade ifrån att han inte instämde i den kritik mot ministerkommittén som har dominerat debatten de första dagarna. Han underströk med skärpa att utrikesministrarna i lika hög grad som församlingen representerar folkmeningen i sina länder. Särskilt vände han sig mot de talare som har velat dra in rent militära frågor i debatter och erinrade om att Sverige som står utanför Atlantpakten inte är intresserat av att Europarådet går utanför den ram som dragits upp för dess verksamhet och tar upp frågan om att få till stånd en gemensam europeisk försvarsmakt.

Ohlin riktade vidare stark kritik mot federalisterna vilka önskar ombilda Europarådet till ett västeuropeiskt parlament så snart som möjligt. Han ansåg att den väg man måste gå är att upprätta regionala avtal inom Europarådet för lösningen av särskilda frågor.

Rent ekonomiskt intog Ohlin en klart liberal ståndpunkt. Man tar hans försök att rikta församlingens uppmärksamhet mer mot praktiska och korrekta uppgifter än mot konstitutionella reformer som ett uttryck för stämningen inom alla de skandinaviska delegationerna.

Eftermiddagsmötet upptogs nästan helt av Schumans redogörelse för sin plan. Han vände sig bestämt mot ett projekt av de brittiska konsevativa att modifiera Schumanplanen. De tyska representanterna har privat låtit förstå att de inte kommer att stödja det.

Frågan om fisket i Nordsjön kom också upp på eftermiddagen. Det kommer snart inte att finnas någon fisk i Nordsjön om fisket där inte kontrolleras, sade den brittiske delegaten Boothby. Han sökte förmå församlingen att på dagordningen uppta ett förslag att uppmana de regeringar som har fiskerättigheter i Nordsjön att ratificera den internationella konventionen om Nordsjöfisket.

Efter en livlig debatt gick talmannen Spaak med på att uppta förslaget på dagordningen.

De värnpliktiga är bättre än någonsin, 'maskning' ovanligt

Våra värnpliktiga får ett mycket högt betyg ifråga om ambition och plikttrohet av chefen för centrala värnpliktsbyrån, överste G. af Klintberg, som också svarar för den kurs som anordnats vid Stockholms högskola för utbildning av ett 60-tal specialintervjuare, s. k. exploatörer, med uppgift att redan vid inskrivningsförrättningarna utvälja värnpliktiga för befälsutbildning.

De värnpliktiga har praktiskt taget aldrig varit så bra som nu, och maskning i egentlig mening förekommer i mycket ringa omfattning, förklarar översten vid ett samtal om den testningskompletering som skall praktiseras för första gången i höst.

Testningar av värnpliktiga har förekommit i flera år och de har i stort sett givit ett gott resultat, men då uttagningen till befälsutbildningen först skett vid de nio rekrytmånadernas slut, har frestelsen blivit stark för många att inte göra sitt allra bästa för att på så sätt slippa ifrån en ytterligare kommendering på sex månader. För att råda bot härpå har flera utvägar diskuterats. Bl. a. har man tänkt sig att på grundval av testningen göra uttagningen redan vid inskrivningen, men då riskerar man maskning vid testningsproven och stampar följaktligen på samma fläck. Av den anledningen föreslog 1948 års värnpliktskommitté införande av s. k. exploration, varigenom det skulle bli möjligt att komma de värnpliktiga närmare in på livet, att få en säkrare inblick i deras föregående utveckling och överhuvudtaget få en pålitligare uppfattning om vad vederbörande bäst passar till. Och det är detta system som nu skall prövas.

Vi har här talat om maskning, och det är ju ett ord med mycket ful klang, fortsätter överste af Klintberg. Man får emellertid skilja på två slag av maskning. Det ena är den verkliga maskningen, den fullt medvetna strävan att lösa sina uppgifter nära nog så undermåligt som möjligt eller att inte lösa dem alls för att bli betraktad som oduglig för all vidare utbildning. Sådan uppenbar form av maskning förekommer dock endast i undantagsfall. Våra värnpliktiga är nämligen i stort sett så ambitiösa, att man utan överdrift kan säga att de i det fallet aldrig varit så bra som nu.

Träspritdödens offer var samtliga unga män

STOCKHOLM (TT).

Kriminalpolisen var på torsdagseftermiddagen klar med en första rapport om de senaste dagarnas träspritförgiftning. Någon klarhet om varifrån den livsfarliga spriten kommit och på vilka vägar den distribuerats har man inte fått. Samtidigt har man beslutat offentliggöra namnen på offren. De döda är konditoriarbetare Rolf Strömgren, 24 år, sjömannen Nils Gustaf Eriksson, 29 år, samt lagerarbetare Börje Hellström, 24 år. Den man som blivit fullständigt blind av spritens efterverkningar är kock och heter Östen Brandt-Algelin. Han är 21 år.

Vad man med säkerhet kunnat konstatera är att två av de döda skaffat spriten och bjudit på den. Likaså har de två inte något gemensamt utom dödsorsaken. Under sammanställningen av detaljerna visade det sig att ännu en person varit med och druckit av spriten, men han har sedan dess varit försvunnen. Det enda polisen vet om honom är att han heter Klas Oskar Ekström och att det är troligt att han är identisk med en person som kallas Tjocka-Oskar.

Av den berättelse den nu blinde Brandt-Algelin lämnat på Karolinska sjukhuset framgår det, att han träffade Strömgren vid 24-tiden på natten den 29 juli. De slog sig ned på en parksoffa i Berzelii park. På samma bänk satt då redan några andra personer, som Algelin endast känner till öknamnen. Det var Frippe, Ludde och Tjocka-Oskar samt två kvinnor, av vilka den ena heter Sonja. Strömgren tog fram två flaskor. Den ena, en sockerdricksflaska, var nästan fylld med en vätska, som Strömgren inte beskrev närmare. Detsamma gäller den andra, som var av halvliterstyp och som var fylld till drygt hälften. Strömgren var ganska berusad och sade att "det var starka saker i flaskorna". Algelin har också hört Strömgren nämna att vätskan i halvlitersbuteljen var "tio gånger dj—re än den som fanns i sockerdricksflaskan". Strömgren bjöd därefter på innehållet i sockerdricksflaskan tills flaskan var tom. En av flickorna grimaserade och den andra var nära att kräkas. Vätskan smakade nästan som vanlig sprit men brände samtidigt oerhört kraftigt i kroppen. Strömgren ville också bjuda på det som skulle vara mycket starkare i halvlitersbuteljen, men då ville ingen ha något, varför han drack ur allt själv.

Spritens verkan på Algelin hade gjort att han känt sig uppsluppen och glad och först på söndagen började han känna sig illamående. Han blev trött och på måndagen orkade han inte gå till arbetsförmedlingen, som hn planerat. I stället gick han ut på stan, där han träffade en bekant som bjöd på mat. Sjukdomstillståndet förvärrades alltmer. Han började att se allt mattare och efter en stund fick han röda uppkastningar. Till slut såg han ingenting alls. Kamraten skaffade en bil och i den åkte han till sjukhuset. Synen har han för alltid förlorat.

Kriminalpolisen uppmanar alla som observerade Strömgren natten mellan 29 och 30 juli att sätta sig i förbindelse med polisen 206 eller 31. Klarapolisen har haft civilpatruller i trakten av Berzelii park för att försöka komma på de ev. leverantörerna till den farliga spriten.

Koreapersonalen får kallelse

STOCKHOLM. (TT)

Regeringen gav i torsdagens konselj Röda korset officiellt i uppdrag att ordna fältsjukhuset till Korea.

På torsdagen sände Röda korset ut kallelse till den personal, som är uttagen till Korea. Expeditionens deltagare får i denna kallelse order om inställelse i Stockholm torsdagen den 24 augusti. Efter utrustning kommer resan att anträdas i grupper, men de olika avresedagarna är ännu inte fastställda. Namnen på de uttagna offentliggörs först på fredagen.

Atomforskare kan snart kontrollera mänskliga tankar

BERLIN (TT — DPA).

Tack vare atomforskningen blir Sovjet inom kort i stånd att kontrollera mänskliga tankar genom radioaktiva strålar, förklarade den franske professorn Jacsues Nicolle på onsdagskvällen i sovjetkulturens hus i Östberlin. Mot västmakternas "förberedelser för atomkrig" ställde han Sovjets civilisatoriska landvinningar. I Sovjet har man med atomkraftens hjälp lyckats ändra två floders lopp efter sprängningar och i vattenfattiga områden har regn utlösts med radioaktiva strålar, sade professorn.

Laxfisket i Umeälv det största på 80 år

UMEÅ (TT).

Tillgången på lax i Umeåälven är i sommar rekordartat riklig, och man får gå tillbaka ända till 1880-talet för att finna något liknande. Även förra året var tillgången ovanligt stor med en fångst på 3,350 laxar från älvmynningen upp till Norrfors kraftverk, men i år räknar man med att på denna sträcka komma upp till 5,000 laxar. Om medelvikten sättes till 7—8 kg, skulle detta bli mellan 35 och 40 ton.

Byamännen i Bäggböle har vid flera tillfällen i sommar fått upp 150 laxar i sitt fasta fiske på ett dygn. Under en rad år tidigare nådde de inte denna siffra under hela säsongen.

Himmlers massör "räddade Holland"

AMSTERDAM. (TT—ANEP)

Himmlers massör d:r Felix Kersten från Finland har av drottning Juliana tilldelats kommendörstecknet av Oranien—Nassau-orden för sina förtjänster om nederländska folkets väl. Utmärkelsen kommer att överlämnas till honom personligen av prins Bernhard.

Ordensförläningen har föregåtts av grundliga efterforskningar om d:r Kerstens verksamhet under krigstiden. Det har därvid visat sig att han använde sitt inflytande hos den tyske gestapochefen till att övertala honom att avstå från planen att deportera den holländska befolkningen från hemlandet och göra detta till en "SS-koloni".

D:r Kersten, som på torsdagen kom till Haag för att mottaga ordenstecknet och senare ämnar slå sig ned i Holland med sin familj, berättade vid en intervju om sitt förhållande till Himmler. "Man kunde inte komma någon vart med honom när han var frisk, men om han var sjuk kunde man få honom till nästan vad som helst," sade han. Han betecknade Himmler som "en slavnatur, en liten medelklassman som såg upp till Hitler som till en gud och verkställde hans order utan betänkande". "Han skulle ha hängt sig om Hitler hade beordrat honom att göra det."

D:r Kersten har även fått tackskrivelser från den judiska världskongressen för att han genom sina humanitära insatser "räddat hundratusentals människors — bland dem 60.000 judars — liv."

De åkande får gå ut bakvägen i norsk folkbil

Den norska folkbilen skall bli en tvåsitsig trehjuling med motorn baktill, berättar konstruktören, ingenjör Kjeld W. Eriksen, som hoppas att bilen skall vara monteringsklar om ett par veckor. Motorn blir en Bond Minicar på två cylindrar och hela bilen får en vikt på 200 kg.

Längden blir 315 cm., bredden 150 och höjden 125 cm. Axelavståndet är 2 meter. Försäljningspriset blir sannolikt 4,50 norska kronor och man räknar med en bensinförbrukning på 0,4 liter per mil. Karosseriet blir självbärande utan ram och bygges av 2,5 mm. tjock aluminiumplåt. Bilen får inga dörrar men taket kan lyftas upp runt ett gångjärn baktill och därpå åter fällas ned sedan de åkande har tagit plats.

Gummipriset sjunker igen

LONDON. (TT — Reuter)

Krigsboomen har ebbat ut för gummits del på Singaporemarknaden. De båda senaste dygnen har gummipriset sjunkit med över 20 procent, men ligger alltjämt dubbelt så högt som före koreakriget och tre gånger så högt som vid årets början. I övrigt gjorde de mera lovande nyheterna från Korea snabbt utslag på börserna världen över på torsdagen.

15-årig flicka stacks ihjäl på gata i London

LONDON. (TT — Reuter)

Scotland Yard skickade på onsdagskvällen sina bästa män i elden för att slå en kedja kring ett område i sydvästra London och spana efter en man som lär ha stirrande ögon och förmodades gå kring och suga på en skadad knoge.

Mannen ifråga är den enda misstänkte i samband med ett mord på en femtonårig flicka, som påträffades vid en enslig trottoar med svåra knivhugg genom strupen. Flickan dog på väg till sjukhuset. En man med det utsända signalementet körde upp i en bil just som offret bars in i ambulansen och en grannfru, som såg honom, tyckte det verkade som han kände till hela förloppet.

14-årig pojke kom under häst, trampades ihjäl

GÖTEBORG (TT).

En 14-årig fosterson, Gustaf Hultberg, till hemmansägare Agard Berndtsson i Stala socken på Orust trampades på onsdagen ihjäl av en häst. Han hade varit ett ärende med hästskjuts och skulle vid hemkomsten spänna ifrån hästen och sela av. Av någon oförklarlig anledning fastnade han i seldonen och kom under hästen. Denne har tydligen blivit skrämd och trampat på pojken. När familjen Berndtsson kom tillstädes fann de pojken liggande död svårt tilltygad. Döden torde ha varit ögonblicklig.

Vädret

Landdistrikt: Svag till måttlig något tilltagande vind omkring syd, mulet eller delvis mulet och möjligen något regn på en del platser företrädesvis i de västra delarna, tämligen varmt.

Hela landet: Övervägande sydliga vindar. Ostadigt väder i de västra delarna eljest mest uppehållsväder, ingen större temperaturändring.

God till styv bris omkring syd. Mestadels god sikt.

Laholms Tidning

Smedjegatan, Laholm.
Redaktör: GUSTAF BERTLAND
Dagligt nyhets- och annonsorgan för Laholms stad och södra Halland, Markaryd samt angränsande delar av sydvästra Småland och nordvästra Skåne.
Lösnummer 12 öre.

Telefoner:
Redaktionen 300
Redaktör G. Bertlands bostad 199
Expeditionen och annonskontoret 299
Annonschef Axel Larssons bostad anknytning 299

Prenumerationspriser:
Helår 19:—, halvår 10:25 kvartal 5:50, månad 2:05. Annonser till första sidan mottagas icke.

Annonspriset:
Före text 21 öre pr mm.
Textsida.. 23 „ „ „
Särsk. begärd placering å textsida 25 öre pr mm.
Under rubrikerna: Borttappat, Önskas hyra och Platssök, 18 öre pr mm.
Förlovnings-, lysnings-, vigsel- och födelseannonser 6 kronor.
10 proc. förhöjning för annonser inlämnade efter kl. 8 fm. till införande i samma dags tidning.
För hänvisning till och svars emottagande debiteras 50 öre.
PRISFÖRHÖJNING debiteras med 30 procent för annonser beordrade med petitstil.
10 procents förhöjning lördagar och dag före helgdag.

Markarydskontoret:
Red.: **Sven B. Jönsson**
Villagatan, Markaryd.
Telefon 150.

BranteKälla

DANS söndagen den 13 aug. Musik av **Sture Johnssons orkester.**

KLUBBMATCH

i fri idrott
i kväll kl. 18.30 å Idrottsplatsen mellan
KNÄREDS IK o LAHOLMS IF

Fotboll

å Skottorps Idrottsplats
lördag kl. 16.45
HISHULTS AIS—SKOTTORPS IF.

Till salu

Prima torvströ

i välpressade balar, billigt till salu för omedelbar leverans.
SKÅNSKA LANTMÄNNENS TORVSTRÖFABRIK,
Yxenhult.
Tel. Yxenhult 21.

2 st. 7.50×20" 10 lagers fabriksnya
DÄCK

till salu billigt vid snar affär.
HANS OLSSON,
Förslövsholm. Tel. 105.

Kviga,

SRB, reaktionsfri, kalvningstid den 21/8, till salu.
Tel. 20 Svenshult.

VÄRMELEDNINGSELEMENT
spisar, fristående vattenvärmare. Billiga priser. Alla slag av byggnadsvaror levereras av
Byggnadsmaterial Lindvall & Co.
Göteborg. Tel. 18 70 90.

Lediga platser

Hembiträde,

stadgad och proper, erhåller bra plats och goda löneförmåner i mindre hushåll i större köping i norra Skåne. 3 vuxna personers hushåll. Eget rum och ordnad ledighet. Reflekteras även på någon som önskar vara ledig under nästa sommar eller vistas vid Mellbystrand.
Svar till Tel. 29 eller Box 53 Mellbystrand.

Har Ni något att sälja
eller vill Ni köpa någonting — annonsera i
LAHOLMS TIDNING.

Karsefors

DANS lördagen den 12 aug. kl. 20—24.

Musik av **HARMONYS** klämmiga orkester med **Brita Portinsson** som refrängsångerska.

RAMSHALL

MÄNSKEN SAFTON
lördagen den 12 dennes kl. 20—24.
För dansmusiken svarar på sedvanligt klämmigt sätt
RAMBLINGS ORKESTER.
På inträdesbiljetterna utlottas överraskningar både för dam och herre.

Strandhotellet - Mellbystrand

Lördag den 12 augusti
sista dansafton för säsongen under medverkan av **Hardys orkester** och den kände humoristen **"Kruschen" — Verner Åslund.**

Söndag den 13 augusti kl. 8
Subskriberad Skördefest i traditionell stil. **"Kruschen"** och **Hardys orkester** svara för underhållningen.
Skördeklädsel eller annan kostymering önskvärd.
Bordbeställn. Mellbystrand nr 12 o. 19.

Fågelsångs Festplats

DANS lördag kl. 8—12.
Musik av **Sture Johnssons orkester.**

PERSHÖG - Båstad

DANS lördagen den 12 d:s kl. 8—12. **Mellbys orkester.**

Granbacka Nöjesplats

Stor idrottsfest
lördagen den 12 aug. kl. 20—24 och **söndagen den 13 aug.** kl. 19—23.
Lördag kommer **Nils-Eriks kvintett från Falkenberg** att svara för en trevlig kväll.
Söndag svarar den välkända **Ingemar Liljerts orkester** för dansmusiken samt för scenuppträdande kl. 21 med medverkan av refrängsångerskan **Anna-Greta Kvarnberg.**
Stora sportspeplet, chokladtombola, amer. lotterier, varm korv, servering. Fri dans. **K. I. K.**

Dans i Zigenarlägret,

Edenberga (Rännelövsvägen)
lördagen den 12 och söndagen den 13 d:s kl. 20.00.
Skönhetstävlan för herrar på lördag kl. 22.00 och på söndag kl. 22.00 tävling i ätning av pannkakor. 1:a och 2:a pris penningpris. Musik av **JACK MILLONS.**
Inträde: 1:50, fri dans.

Folkparken SKÄRSJÖDAL, Markaryd

Lördagen den 12 aug. kl. 20—24. Dans efter Helmérs orkest.
Söndagen den 13 aug. kl. 20—24.
Kl. 20.30 och 22.30 sånguppträdande av radiofavoriten
LARS KÄGE.
Dans efter Ågrens orkester.

Växtorp.

BF, SLKF och **SLU** anordnar **familjefest** för sina medlemmar i Fågelsång söndagen den 13 aug. kl. 7 em.
Program: Föredrag av landstingsman Johannes Antonsson, tablåer, sång, musik och dans. Servering av kaffe och läskdrycker. Hjärtligt välkomna!
Kommitterade.

Fastighets- o. lösöreauktion i Växtorp.

Lördagen den 12 aug. kl. 1 em. låta **Fatima Karlssons sterbhusdelägare** genom auktion försälja dels boets fastighet Växtorp 6[14] med centralt läge i Växtorps by, innehåll. 3 rum och kök m. m. och dels allt det välvårdade lösboet, såsom möbler, sängkläder, linne, kopparkittlar, radio, tavlor, klockor, kökssaker och porslin därav en del gammalt, antika saker m. m.
Inropare av fastigheten torde betala 1,000 kr. vid klubbslaget samt ställa säkerhet för resterande köpeskilling. Tillträde kan ske omedelbart. Å lösöret lämnas vederhäftiga inropare två mån. betalningsanstånd.
Fågelsång den 8 aug. 1950. **J. SJUNNESON.**

IVAR LJUNGBERGS RÖRLEDNINGSFIRMA
Tel. 169 LAHOLM Tel. 169
Utför alla slags
Värme-, Vatten- och Sanitära installationer

Till kräftskivan

Östras

Östra Bryggeri AB

Tel. 303, 304 Halmstad.
Tel. 76 Laholm.

GLASÖGON

Säker utprovning.
Recept exp. snabbt.
William Jönsson
Tel. 16 Örkelljunga.

Era vänner
vill säkert gratulera Er vid lyckliga händelser i Ert liv.

Annonsera förlovning, lysning, vigsel och födelser i
Laholms Tidning

Augustiträffen

i **Knäreds Bygdegård** söndagen den 13 aug. kl. 19—23.
DANS till **Ramblings orkester.** Tombola, Servering.
Arrangörerna.

Potatisodlare

Lördagen den 12 augusti med början kl. 13.00 visas vår helautomatiska potatisupptagningsmaskin, till utlandet såld under namnet

SOLANUM

i arbete hos lantbrukaren Åke Jönsson, Ahla. Jordmånen är fastare stenfri sandmylla. Potatissorten är halvmogen Majestic med grön blast.

A.-A. POTATISMASKINER
Tel. 172 25, Lund.

Ensamförsäljare för Laholmstrakten:

Laholmsortens Lantmannaförening u. p. a.
LAHOLM.

LT

DEN 11 AUGUSTI.

En vägvisare

Bondeförbundet har i dagarna offentliggjort sitt valprogram. Den viktigaste av allt för vårt land är f. n. försvaret. Valprogrammet upptar också såsom första punkt Sveriges utrikespolitik och försvar. Det understryker, att vi bör fortsätta vår neutralitetspolitik och stärka vårt försvar ytterligare. Från olika håll påpekas det, att den svenska krigsmakten är synnerligen stark. Så är nog också förhållandet. Men detsamma sades vid tiden för det andra världskrigets utbrott. Först sedan kriget pågått några år, blev det klarlagt, vilken enorm upprustning Tyskland och Ryssland företagit. Sedd mot dessa länders militarisering var Sveriges upprustning inte mycket att hurra för. Det är mycket möjligt, att situationen nu är densamma, vad beträffar jämförelse med östmakterna. Försvaret är som sagt det viktigaste för land och folk, och BF vill ha en stark krigsmakt.

Svenska folket är hårt skattetyngt. En skattesänkning framstår därför som en av de mest aktuella inrikespolitiska angelägenheterna. BF förklarar åter, att skatterna bör sänkas, framför allt konsumtionsskatterna, som drabbar ojämnt och är betungande särskilt för fattiga barnrika familjer. Det bör understrykas, att bondeförbundet kräver en varaktig skattesänkning, icke en sådan som året efter en skattesänkning skulle betyda en motsvarande skattehöjning. Då bondeförbundet nu kräver sänkta skatter, kan partiet göra detta med så mycket större fog eftersom det alltid hävdat sparsamhet med allmänna medel.

Skatteutveckling och annat motiverar viss varsamhet i det sociala reformarbetet. Det bör dock inte förnekas, att en hel del ännu återstår att göra. Särskilt påpekas det i bondeförbundets valprogram, att det är en angelägen uppgift att bereda alla möjlighet till semester, likaså att tillfredsställande ordna pensionsfrågan för jordbrukare och anställda.

I dessa dagar har i utlandet enorma summor anslagits till rustningar. Detta torde betyda accentuerad rustningskonjunktur eller — med andra ord — en ny inflationsvåg. Det ekonomiska läget här hemma i Sverige är labilt. Särskilt ömtåligt blir det, om nya inflationstendenser nu kommer utifrån. Inflationsfaran måste därför beaktas även vid höstens avtalsrörelser, och i BF-programmet understrykes att ett fast penningvärde är till gagn för alla samhällsgrupper.

Jordbruket är alltjämt modernäringen, och jordbrukspolitiken är därför av vikt för hela vårt land. I valprogrammet pekas direkt på en för hela landet mycket viktig inrikespolitisk fråga, då det poängterar, att prissättningen på jordbruksprodukterna bör vara sådan, att likvärdighet i ekonomisk standard mellan jordbruk och övriga näringar kan uppnås. Detta är, kan man säga, kärnan i hela jordbruksproblemet.

En lugn och harmonisk samhällsutveckling är till gagn för hela landet. En klyfta mellan förhållandena på landsbygd o. förhållandena i städer är till nackdel för alla. Utvecklingen ekonomiskt, socialt och kulturellt, bör för landsbygdens del ske jämsides med städernas, och i valprogrammet framhålles en rad åtgärder, som i detta syfte med det snaraste bör vidtagas: utbyggnad av väg-, telefon- och el-näten, slopande av dyrortssystemet, åtgärder för främjande av landsbygdens kulturliv.

Man torde kunna säga, att partierna i mångt och mycket kört fast i doktriner och fraser. Slagord, som formades på 1800-talet och då var aktuella, anses ännu vara gångbara. Särskilt i valprogrammen brukar dessa fraser återfinnas, och sanningen att säga är valprogrammen sällan roliga att läsa. Utvecklingen har emellertid inte stått stilla. Sedan partidoktrinerna formades, har ingenting mindre än en samhällsrevolution ägt rum. Vad nu bondeförbundets valprogram beträffar, är det utformat med tanke på dagens situation och med tanke på framtiden så långt denna nu kan överblickas och förutses. Det är en vägvisare, och det skulle vara lyckligt för land och folk, om den centerpolitik, som det förordar, kunde omsättas i praktisk handling.

G. B—d.

LAHOLM

Kandidatnominering till kommunalfullmäktigevalen.

Eldsberga BF, SLKF och SLU-avdelningar har haft sammanträde i kommunalhuset för att nominera kandidater till höstens kommunalfullmäktigeval. Följande åtta kandidater uppsattes jämte två suppleanter till varje namn. Suppl. inom parentes. 1) Karl Brorsson, Tönnersa (Ivar Gunnarsson och Ernst Persson, Tönnersa), 2- Lantbr. Ture Jönsson, Tönnersa (förv. Sven Kullving. Andersfält, och lantbr. Oscar Elofsson, Tönnersa), 3) Fru Anna Johansson, Klaestorp (fru Rut Erlandsson, Gullbranna, och Marta Jönsson, Tönnersa), 4) Lantbr. Helge Persson, Liagård (lantbr. Sven Ove Andreasson, Långeby, och Helge Göransson, Karlsfeldt), 5) Lantbr. John Noråker, Eldsberga (lantbr. Herman Andersson och Bertus Nilsson, Perstorp), 6) Byggm. Artur Johansson, Perstorp (smedm. Verner Sjöberg, Tönnersa, och lantbr. Kurt Nilsson, Kuskatorpet), 7) Arrendator Nils Henriksson, Prästgården (lantbr. Filip Kristiansson, Andersfält, och Elon Nilsson, Torup), 8) lantbrukare Stig Åke Nilsson, Lilla Fladie (lantbr. Sven Larsson och Emil Bengtsson, Gullbranna).

Biograferna

SKOTTORP Söndag 20 (Barntill.)
KONTIKI
En film om vår tids djärvaste sjöäventyr.

Bra arbetskläder för alla yrken
Grand Magasin
Laholm.

Oskarströmspensionärer på utfärd i södra Halland och Båstad.

Över 100-talet Oskarströmspensionärer hade på onsdagen en lyckad utflykt. Denna hade anordnats av köpingen och företogs i tre bussar. Färden gick till Båstad över Stjärnarp och första målet var Norrvikens trädgårdar, som besågs med stort intresse. Köpingen bjöd sedan på middag på Malens havsbad, där ordföranden i pensionärsföreningen, hr Adolf Persson, framförde ett tack till köpingen för den trevliga resan. Sedan åkte man runt i Båstad och besåg olika platser, varefter färden ställdes till Laholm, där kaffe intogs på Tivolikafeét. Efter en titt på Laholm anträddes hemfärden och så rastade man i Karlstorp och intog förfriskningar, varvid hr Wihlborg framförde ett varmt tack från pensionärerna för den trevliga resan och köpingens goda värdskap. Det var också idel belåtna och tacksamma pensionärer som anlände till hemorten vid 7-tiden på kvällen efter en lyckad utflykt i det strålande sommarvädret.

Äggnoteringen
är från och med i dag till och med torsdag nästa vecka oförändrad kr. 2:95 pr kg.

Vid Hörbymarknaden
i går utgjorde tillförseln av smågrisar omkr. 300. Alla såldes, och samtliga gick till skånska slättbygden. Noteringen blev oförändrad och var för större 64—67, medelstora 56—63 och för mindre grisar 48—55 kr.

Känd söndrumsbo illa skadad vid skördearbete.

En olyckshändelse inträffade vid 17-tiden på torsdagen på Björkegård i Söndrum under skördearbete då 29-årige Yngve Nilsson, son till gårdens ägare, lantbrukare John H. Nilsson, råkade få ena benet under en självbindare.
När olyckan inträffade stod Nilsson bredvid självbindaren. Av någon anledning ryckte hästarna, som drog bindaren, till varvid Nilsson slogs omkull och klingan skar in i vänster

Kräftor

Beställningar emottagas.
KONSUM,
Laholm. Tel. 317.

Rötmånadskrokodilen i Snapparp en häger!

"Bara tjabb" säger fiskare Helge Johansson, Snapparp om "sensationen".

Finns det krokodiler i Lagan? Enligt en kollega skall ett dylikt litet rart djur uppehålla sig vid flodens mynning i Snapparp och då och då göra en liten promenad på stranden. Folk i allmänhet ställer sig emellertid minst sagt skeptiska till rötmånadshistorien om Snapparpskrokodilen.

— Det är bara tjabb, säger fiskare Helge Johansson i Snapparp när LT frågar honom om vad han tror om "krokodilen". Här finns inga krokodiler, fortsätter han. Men med egna ögon har jag sett en ovanligt stor och ståtlig häger, som håller till vid Lagans mynning. Den är en och en halv meter hög, kanske närmare två meter. En sådan fågel kan ju göra stora fotavtryck i sanden, och det är antagligen dessa spår som man sett och så har fantasien skenat i väg.

Helge Johanssons teori förefaller så sannolik, att man redan nu kan anse det fastslaget, att fotspåren i Snappart härrör från en häger. Man har konstaterat, att det djur, som promenerat i sanden har fötter med kloförsedda tår. Detta stämmer ju rätt bra med hägerteorien.

Man har också mellan fotspåren sett spår av något, som släpat mot marken, och detta har uttytts sålunda, att det varit krokodilens bukparti eller stjärt, som åstadkommit en fåra i sanden. Emellertid kan även denna "mystiska" fåra få en fullt naturlig förklaring. Hägern är som vi alla vet en fågel, som lever huvudsakligen på fisk. En stor häger kan mycket väl ta en fisk på flera kilogram. Och fåran i sanden härrör av allt att döma från en fisk, som hägern släpat i näbben.

Folk som bor i Snapparp har över lag ganska roligt åt historien om krokodilen, ty det är högst få som tror på den. Icke heller på andra håll torde den ha tagits på allvar utan hållits för vad den är: en rötmånadshistoria av sedvanligt ursprung.

Närmast till hands har det ju legat att antaga, att någon skämtsam person varit framme och gjort mystiska fotspår i sanden. Men då spåren klart tyder på att det är häger, som gjort en promenad, kan teorin om att barn eller äldre varit framme och lekt avvisas.

Många olyckor inträffar, då barn plötsligt springer över körbanan mitt framför ett fordon eller oförmodat kommer framrusande bakom ett som står parkerat.

DK föreslår allmän utredning om gator och vägar i Laholm

Långvarigt drätselkammarsammanträde i går kväll

Drätselkammaren i Laholm hade i går kväll ett långvarigt sammanträde, varvid mer än femtio ärenden behandlades.

Laholms småfastighetsägareförening hade i skrivelse anhållit, att staden skulle lägga upp en 5-årsplan för förbättring av stadens vägar och gator. DK beslöt föreslå, att stadsingenjören får i uppdrag att göra en allmän utredning samt att på basis av denna utredning event. lysa ut erforderliga gatuarbeten på entreprenad.

Det flera år gamla ärendet om byggande av en ny dansbana i Stadsparken hade förts på tal i stadsfullmäktige och hade därför därifrån remitterats till DK för yttrande. Kammaren föreslog nu fortsatt bordläggning i avvaktan på besked om det planerade idrottshallsbygget, varvid som bekant det även skulle byggas en dansrotunda.

Laholms tegelbruk hade erbjudit staden att övertaga aktiemajoriteten i bolaget. DK ansåg, att staden f.n. icke är intresserad av att bli ägare till tegelbruket. Staden har emellertid intresse av den mark som hör till tegelbruket, något som dock icke nu bör föranleda ett köp av hela företaget.

I fråga om polisman Per Carlssons begäran om tjänstledighet beslöt DK vidhålla sitt tidigare yttrande.

Tre framställningar om bidrag ur Lundgrenska fonden avstyrktes. Ett anslag på 350 kr. för viss ny inredning i civilförsvarscentralen tillstyrktes. Likaså tillstyrktes anslag på 50 kr. till soldathemmet i Halmstad samt c:a 60 kr. till luftskyddsförbundet.

Vi återkommer med referat av övriga ärenden vid sammanträdet.

Köpinge skola på en utflykt

Känn ditt vackra och minnesrika land — är en paroll, som skolbarn och lärare vid Köpinge folkskola under några dagar sökt göra verklighet av. Tidigt på måndagsmorgonen startade bussen från Köpinge skolgård. Mot Halmstad och till Nissaströms kraftverk och trämassefabrik ställdes färden. På balarna med papp kunde läsas England, Sydamerika och Australien. Smålands Taberg var nästa mål och så gjordes uppehåll vid jordbruksapostelns hem Hagaberg. Jönköping och Huskvarna genomfors och Gränna med Visingsö besågs. På tisdagen for vi utmed Sveriges vackraste bilväg, som löper utmed östra kusten av Vättern. Vid Alvastra klosterruin stannade vi och sedan gingo vi upp på Omberg, varifrån fågelsjön Tåkern och mycket annat kunde synas. I Vadstena, som denna sommar firar sitt 550-års jubileum såg vi slottet, klosterkyrkan, munk- och nunneklostren. Nu liksom förr drar Vadstena människorna till sig. Mellan 35—40 tusen människor besöka denna stad varje år. Genom Motala till Verner von Heidenstams vackra Övralid fortsatte vi. Det var många minnen, som strömmade oss till mötes där. Över Medevi hälsobrunn, till Askersund, Karlsborg nådde vi Skara, där vi övernattade. En sevärdhet av rang har Skara. Det är dess nyss restaurerade domkyrka. Vi for sedan till Kinnekulle, Husaby kyrka och berömda källa, där Olof Skötkonung döptes. Strax utanför kyrkan vilar stoftet av denne konung och hans gemål. Kinnekulle gav oss stora delar av Västergötland, Vänern och något av Dalsland i blickfältet. Över Lidköping ställdes sedan färden till det med rätt berömda Läckö. Det var här en av folkskolans stormän Torsten Rudensköld började sin banbrytande verksamhet. Slottet på Läckö är ett av de förnämsta från en gången tid i vårt land. Det rymmer det viktigaste av vår stormaktstid. Något sent kom vi tillbaka hem igen. Men mycket hade blivit verklighet för oss under denna resa. Resan har bekostats av anslag från skolstyrelse och genom medel, som erhållits vid jul- och vårfester. Reseledare ha varit folkskollärare och fru Sven A. Liljestrand, Köpinge, Laholm.

Senaste nytt:

Lång konferens i USA om svenskambulanserna

Mac Arthur tackar för erbjudandet om ett svenskt fältlasarett.

WASHINGTON i dag. (TT:s korr.)

En två timmars konferens hölls på torsdagen i dne militära Pentagon-byggnaden i Washington om den svenska koreaambulansen. Efter konferensens slut utfärdades en kommuniké, som meddelar att metoderna att inordna den svenska expeditionen i FN:s koreastyrkor diskuterades. Ett flertal konferenser torde komma att hållas de närmaste dagarna mellan särskilda amerikanska delegater och kapten Braun som huvuddelegat.

General Mac Arthur uttrycker i sin försvarspromemoria samhet över det svenska erbjudandet.

Kommunistiskt brohuvud likviderat

TOKIO i dag. (TT. fr. Reuter).

Det kommunistiska brohuvudet vid Nakpong-floden söder om Waegwan har helt likviderats av första amerikanska kavalleridivisionen, med delade general Mac Arthurs högkvarter på fredagen.

Fogargårdsbondens sista färd

Av ANTON LITFELDT.

Fogargårdsbonden, Nils Hög, och drängen hans, Erik, skulle en tidig vårmorgon köra efter ett lass foder. Redan klockan tre på morgonen ämnade de åstad med var sin häst och höskrinda. Det gällde nu att passa på och köra hem fodret innan föret tog slut och därför skulle de ut så tidigt. Så skulle de ju skynda medan skaren höll att köra på. Drängen var uppe och gav hästarna hö och vattnade dem. Efter att det även karlarna ätit bar det åstad.

Det var vackert i den tidiga vårmorgonen. Men det var i elfte timmen med föret. Här och där hade solen tagit på snön och barfläckar hade uppstått här och var utefter vägen. De största barfläckarna skottade de snö för att ha detta gjort tills de kommo tillbaka. Vägen gick efter Hårkan, då denna var den bästa och kortaste. Somliga sträckor skulle de också köra efter älven. Här och där syntes på dennas mitt stora vakar, och även efter stranden, där vägen gick, var isen svag. På ett ställe gick en vak ända intill stranden, varför det inte gick att köra efter älven längre, utan de måste köra på stranden. Detta var särdeles besvärligt, emedan denna sluttade ner mot ån, och skrindorna gingo mera på tvären än rätt fram. Allt gick dock väl och snart skildes de från älven och hade att köra efter råkar och myrkanter. De följde en timmerväg en halv mil. Sedan hade de ingen väg längre utan hade att så gott sig göra lät söka sig fram efter holmar och myrar där ingen väg fanns. Här hade dock inte solen kommit åt snön, varför den här var ganska djup. De senaste nätternas kyla hade dessutom gjort att en stark skare bildats. Denna bar med glans både häst och skrinda. Det var detta Nils Hög hade beräknat och därför tänkte han utnyttja skaren. Det hade han gjort var je år allt sedan han blev bonde på gården.

Fogargården var en präktig gård, även om fäbodarna, där bonden och drängen skulle hämta höet, lågo över två mil från gården. Bonden i Fogargården var också ansedd som den mest välbärgade bonden på denna sidan Hårkan.

På detta tänkte nu Nils Hög, när han låg i skrindan och lät Blacken gå som den ville. Han tänkte på hur många gånger han förut kört hem foder från fäbodarna på skaren och alltid hade denna burit lassen. Hur skulle den göra i dag? Solen började redan titta fram över trädtopparna i öster och bredde en vacker rodnad över landskapet.

— I dag kommer nog solen att ta på snön betydligt, du Erik, sade husbonden till drängen, som halvlåg i skrindan och lät hästen följa med husbondens.

— Ja, jag tror att vi får det besvärligt i dag, så vi får nog raska på, om skaren skall hålla tills vi lastat färdigt. Eljest får vi nog ett hundgöra. Jag var med och körde hö på skaren en gång och då fingo vi lägga ut slagor och köra på, men det är jag inte livad för att göra om.

— Ja, nog får vi sen kväll, om vi skall göra på det viset.

De hade rätt, solen tog på snön så att den, då de hade lastat färdigt, inte ens bar skrindan. Här gick det dock på något vis genom att snön inte var så djup på fäbodvallen som på myrarna. Men när de nådde dit, var snön så djup att hästarna inte orkade draga lassen. Då måste körarna ta slanor och störar från ett oanvänt starrgolv och lägga ut efter myrarna och sedan köra båda lassen över. Sedan var det att taga upp slanorna igen och lägga dem framför lassen. Så fingo de hålla på och det gick inte fort. Bonde och dräng arbetade så svetten lackade och gång efter annan måste de pusta ut och sedan ta nya tag igen. Så fingo de hålla på hela dagen tills mörkret föll på då de äntligen nådde fram till vägen.

Nu hade de att köra efter älven igen och drängen körde först. Båda voro utmattade av dagens tunga arbete och därför hoppade de upp på lassen och läta hästarna gå som de ville. Snart började det snöa och till följd härav blev det allt mörkare. Efter ån skulle de köra samma väg som på morgonen och allt tycktes gå bra. Husbondens häst följde hack i häl efter drängens och sent omsider voro de hemma vid gården. Drängen stannade och började spänna ifrån hästen, men varför gjorde inte husbonden detsamma? En ohygglig tanke grep honom — vaken, som gick ända upp till stranden. Hade husbonden somnat på lasset och...

Husbonden fanns inte på lasset. Drängen spände ifrån hästarna och satte in dem i stallet varefter han gick in för att tala om att husbonden var borta. Det behöver väl knappast sägas, att det blev stor uppståndelse i Fogargården. På kvällen gick det inte att göra något åt saken, men dagen därpå söktes och draggades i ån men utan resultat. I flera dagar höll man på med sökandet men resultatet förblev negativt. Hur han försvann vet ingen. Det är ännu en gåta. De flesta tro dock att han somnat på lasset och fallit ner i älven, där vaken gick intill stranden.

Brytare i Knäred sönder — Hörby radio tystnade

Tåg och spårvagnar stannade i Skåne.

Radioapparaterna tystnade mitt i 19-nyheterna och en del tåg och spårvagnar i Skåne blev stående, när en brytare vid kraftstationen i Knäred gick söndag kl. 19.01 i går. Vissa delar av Skåne blev helt utan ström, men redan efter några minuter kunde det tillfälliga stoppet hävas.

Avbrottet kom olägligt för radiolyssnarna, som fick höra krigsrapporterna från Korea tyna bort i fjärran. Malmösändaren var tyst i två minuter och Hörbysändaren i elva. För järnvägens del blev det uppehåll i ungefär en kvart. Malmö var dock inte helt utan spänning, och det elektriska ljuset slocknade aldrig.

Demonstration av helatomatisk potatisupptagning

På lördag kl. 13 hos lantbr. Åke Jönsson i Ahla.

Potatisupptagningen är som vi alla vet ett både tungt och tidsödande arbete. En potatisupptagningsmaskin, som faktiskt gör allt och även gör det väl, finns nu emellertid, och enligt annons i dagens tidning demonstreras den på lördag kl. 13 hos lantbrukare Åke Jönsson i Ahla, Laholm.

Tillverkare av den nya helautomatiska potatisupptagnings maskinen är AB Potatismaskiner i Lund. Demonstrationen äger rum på ett fält med halvmogen Majestic potatis med stor blastrikedom, och enligt vad som tillverkaren uppger, kommer den att ådagalägga, att den maskinella potatisupptagningens problem nu är löst.

Av en god potatisupptagare begär man att den skall kunna gå från ända till ända av raderna oberoende av blastmängd och ogräsförekomst, ta väl upp potatisen och behandla den varsamt, inte fösa åt sidorna så att delar av skörden förloras, vara oöm för stenar av upptill 10 kg vikt och sist men inte minst vara så enkel i konstruktionen att till och med en lekman förstår att slitningen måste vara ett minimum. Alla dessa fordringar uppfyller Solanum, vilket är namnet på den helautomatiska potatisupptagningsmaskinen.

Sedan 2 år tillbaka tillverkas maskinen på licens i Danmark och England.

Konstruktören är att lyckönska efter sitt mångåriga och intensiva försöksarbete både här hemma och i utlandet med att skapa en maskin passande för praktiskt taget alla förhållanden.

Laholmsortens Lantmannaförening u.p.a. har förvärvat ensamförsäljningen för orten.

Våxtorp

Frälsningsarmén

avhåller sång- och musikgudstjänst lördag kväll på logen hos Idoff Johanssons, Nordanå. Det är en kvartett från Åmåls kår i Dalsland som under ledning av kapten och fru Axel Vigelsbo gästar bygden. Det blir ett gediget och omväxlande sång- och musikprogram, varur kan nämnas solo-, duett och triosång samt musik till olika instrument m. m.

RIKSDAGSMAN BÖR FÅ HA PRIVATLIV.

En negerdeputerad i den franska nationalförsamlingen, monsieur Barthélemy Boganda, har uteslutits ur det folkrepublikanska partiet. Skälet för åtgärden lär vara känt bara för en liten krets invigda, men en paristidning undrar eller rättare sagt önskar i frihetens namn få verifierat att deputeraden inte uteslutits för att han nyligen meddelat sina vänner och bekanta fadersglädjens premiär — en liten flicka har anlänt i familjen. Saken är den att monsieur Boganda för bara några månader sedan kallades abbé Boganda, d. v. s. tillhörde det andliga ståndet. Men han kastade prästrocken för att gifta sig med en vacker flicka och reste med henne på smekmånad. Detta och att han blivit far relativt snabbt, bör vara riksdagsmannens enskilda affär, anmärker tidningen som inte tycker politik skall blandas med privatlivet.

Familjenyheter

FÖDELSEDAGAR

60 år

fyller i dag fru Bina Nilsson, Torsakulla, Knäred. Fru Nilsson är född i Rankabygget, Veinge. I unga år ingick hon äktenskap och flyttade till Torsakulla, där makarna Nilsson inneha ett litet, välskött jordbruk, och där elva barn uppfostrats till duktiga medborgare. Fru N. är känd som en duktig husmoder och trevlig umgängesmänniska.

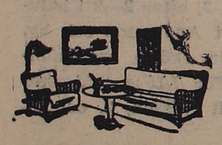

Skapa lycka och hemtrevnad genom MÖBELKÖP hos

Andréns Möbleringsaffär

Laholm.

DÖDSFALL

Selma Svensson. Fröken Selma Svensson, Rydöbruk har avlidit i en ålder av 64 år. Född i Veinge kom hon i unga år till Rydöbruk där hon ägnat sig åt skötseln av föräldrahemmet och sedermera har hon varit husföreståndarinna åt en broder. Den bortgångna sörjes närmast av två bröder och två systrar, fosterdotter och syskonbarn.

BEGRAVNING

— I Båstads kyrka jordfästes i onsdags stoftet efter fröken Engelborg Nilsson, Markaryd. Prestaverande var hrr Berndt Nilsson och Oscar Jansson, Markaryd. Som ingångsmusik spelades Preludium h-moll av Valdemar Söderholm, varefter fru Inez Lundqvist sjöng "Kommen till en fader åter" av G. Nordqvist. Efter psalm 430: 10—11, förrättade kyrkoherde Samuel Adrian jordfästningen, varpå ps. 457: 6 följde. Sedan fru Lundquist sjungit "Vid livets gräns", utbars kistan till tonerna av "Sonatina" av J. S. Bach. Vid graven förrättade officianten bön, och tal till den bortgångnas minne hölls av en broder hr K. J. Nilsson från Norge, lantbr. Oscar Jansson, Boda, och fru Ester Hermansson, Hemmeslöv, den senare utförde även sång vid graven. Många vackra blommor hade sänts till båren.

— A Veinge kyrkogård jordfästes i går stoftet efter pensionären Sevander Jönsson, Göstorp. Före avfärden till kyrkogården höll kyrkoherde Ljung en andaktsstund, som föregicks och efterföljdes av psalmsång. Akten inleddes med ps. 548: 1, 2, varpå jordfästningen förrättades av kh. Ljung. Efter välsignelsen sjöngs ps. 571: 11, 12. De anhörigas tack för visat deltagande uttalades av lantbrukaren Anders Kjellsson, Bölarp. En vacker blomstergärd hade ägnats båren.

Skördefest på Strandhotellet

Kruschen kommer och roar publiken.

På lördag och söndag besökes Strandhotellet, Mellbystrand av den kände berättaren och kuplettsångaren Verner Åslund alias Kruschen från Göteborg. Verner Åslund är en jovialisk och trevlig herre med luta, som med sitt sjusjungande humör även kan sätta sprätt på den värsta tråkmåns. Han drar inte bara västgötahistorier och egna kupletter, som t. ex. Doris Marianne, utan även publiken får vara med i underhållningen.

På söndagskvällen avslutas säsongen med den traditionella Skördefesten då vi väl lite till mans vet hur det går till. Skördeklädsel eller annan kostymering är önskvärd och även då svarar Hardys orkester och Kruschen, namnet innefattar egentligen allt om honom och lite till, för underhållningen.

Predikoturer

Laholm hgm. 10 p. Hagberg.
Skogaby gudstj. 13.30 p. Hagberg.
Veinge hgm. 10 kh. Ljung.
Tjärby nattvardsförhör 13 kh. Ljung.
Mästocka hgm. 14 kh. Eriksson.
Knäred lördag aftonbön 20. Söndag hgm. 10.30 kh. Eriksson.
Hishult hgm. 10 kh. Gustafson. Björkebergs skola gudstj. 14 kh. Gustafson.
Rönneslöv hgm. 13.30 p. S. Brohall.
Ysby hgm. med skrm. o. nvg. 9.30 p. S. Brohall.
Hasslöv hgm. 13.30 adj. Bastholm.
Våxtorp hgm. 9.30 adj. Bastholm.
Ö. Karup hgm. 10 p. Starke.
Skummeslöv hgm. med skrm. o. nvg. 13 p. Starke.
Hinneryd hgm. 11.
Båstads kyrka: Lördag kl. 20.30 helgmålsbön. Söndag kl. 11 hgm. Måndag kl. 17 arbetskretsen i församlingshemmet; kl. 20 musikgudstjänst i kyrkan.
Hovs kyrka: Högm. kl. 9. Tisdag kl. 14.30 församlingskretsen i skogsdungen vid P. Nelius Nilsson, Ingelstorp (Asperne). Ryds skola gudstj. 16.
Laholm, Salemkyrkan: Sönd. 17 pred. av p. O. Häggestam.
Hishult, Betania: Sönd. 20 off. möte. I. Claesson och musikföreningen.
Våxtorp, Betel: Sönd. 14 församlingsmöte; 19 off. möte. Miss. Tidvall, Evang. Siv Welander o. Alma Borg. Sångarna. Onsdag 20 väckelsemöte. Siv Welander o. Alma Borg.
Våxtorps Missionshus i dag fred. 19 pred. av Karl Nore, Kärr hos Jöns Johansson. Lörd. 19 pred. av Karl Nore. Fladalt hos John Johansson. Sönd. 15 pred. av Karl Nore.
Ekeryd, missionstältet (hos Bengtsson): lörd. 18 missionsförsäljn. Söndag 14 o. 16.30 missionsmöte p. Herbert Olsson m. fl., sångarna. Tisd. t.o.m. fredag möten varje kväll. K. A. Larsson m. fl., sångarna.
Tabernaklet, Veinge: Lördag kl. 20 bön o. bibels. Söndag kl. 14 Missionsmöte. Mission. E. Tidvall. Häggestam, offer, sparbösset. Tisdag kl. 18 Mandolingruppen. Onsdag (obs. dagen) kl. 20 off. möte. O. Häggestam.
Eldsberga, Kommunalhuset: Torsdag kl. 20 off. möte. O. Häggestam.
Högaryd: Predikan hos A. Gustavsson måndag kl. 7 av Axel Pettersson.

---

ben och det lilla hjulet gick över benet som bröts. Klingan förorsakade ett synnerligen otäckt sår ur vilket blodet forsade fram. Han fick också ett kraftigt slag på höger knä. Nilsson var dock vid full sans hela tiden och fördes i ambulans till Halmstads lasarett, där man konstaterade att han ådragit sig ett komplicerat brott på höger knä.

Markaryds-bygden

Laholms Tidnings lokalredaktion, Markaryd, Villagatan.
Redaktör: SVEN B. JONSSON Tel. 150.

Riksvägen Markaryd-Köphult är snart klar

Vägarna i och omkring Markaryd har under vårens o. sommarens lopp undergått märkbara förändringar. Tyvärr har inte pengarna räckt till för allt, som man velat göra, men nu har man i alla fall börjat och då finns det stor anledning att hoppas på god fortsättning.

Västergatan har lagts om fram till trädgårdsmästare Bengtssons trädgård och i samband därmed har Brantingska huset försvunnit, enbart det, en sak som endast hälsas med tillfredsställelse av allmänheten. Vägen har rätats och den farliga kurvan mitt för kamrer Larssons är nu helt eliminerad. Den stora backen vid sidan om Svensmarks har jämnats och här finns nu centralt belägna tomter. Meningen var att vägen skulle breddas och rätas ytterligare en bit, men som sagt, pengarna räckte inte längre.

Drottninggatan har även den ändrat utseende genom stenläggningen och "Trekanten" har fått en helt annan sträckning och torde i sin nuvarande form mera inbjuda till en trevlig plantering, som vi hoppas kommer att äga rum innan nästa sommar.

Södra infarten har nästan helt och hållet lagts om och själva infartsvägen har breddats så att sikten nu är mycket bra. Att omläggningen haft en stor och avgörande betydelse framgår bl. a. av att under hela sommaren har inte något olyckstillbud ägt rum här uppe, en sak som förut hörde till dagligheterna.

Den sista sträckan på vägen Lagan—Åsljuga är nu asfalterad. Denna sista bit har varit mellan Markaryd och Skånegränsen, en sträcka på 6,5 km. Redan tidigt i våras började vägförvaltningen i Kronobergs län att göra en del förbättringsarbeten, bl. a. dränerades och breddades vägen och sedan har asfalteringen ägt rum. Asfalteringen går som bekant numera helt på maskinell väg och maskinen har belagt 500 meter grovmassa om dagen. Detta arbete är nu i det närmaste slutfört och sedan skall ytterligare en beläggning på vägen. Därefter kommer arbetet med att anlägga cykelbanor och naturligtvis en hel del justeringsarbeten.

Summerar man ihop allt arbete som har utförts i och omkring Markaryd så finner man att det är ett stort företag som slutförts. Vi hoppas på lika god fortsättning; vägen ut till Hallandsgränsen är livligt trafikerad och här är vägen under all kritik. Inne i köpingen finns det sedan en hel del att göra men det kommer väl efter hand och vi tackar för vad som gjorts och frambär en önskan om ytterligare arbete under 1951.

Essji.

Folkparken Skärsjödal, Markaryd.

På lördag blir det dans efter välkända och populära Helmérs orkester och på söndagen svarar Ågrens orkester för musiken. På söndagen blir det dessutom 2 st. sånguppträdanden av radiosångaren Lars Kåge. Hans uppträdanden blir kl. 20.30 och 22.30.

PREDIKOTURER

Markaryd, Filadelfia: Fredag kl. 19.30 Bibelstud. Eriksson. Lördag 19.30 i tältet v. smedjan. O. Andersson, Orlenius. Söndag 19.30 Gunnar Lindh, Orlenius, sång och musik.

N. Össjö: Söndag 15 friluftsmöte vid Runaboden, Gunnar Lindh, Orlenius och sångare.

ULLA SAHLIN:

Kampen mot byråkratin förde mig över till BF

Valet i Halmstad har gett genljud landet över bland den politiskt intreserade allmänheten. Anledningen är överste Chr. Nilssons övergång till bondeförbundet och hans beslut att ställa upp som första namn på partiets lista såväl vid stads fullmäktigevalet som landstingsvalet.

Bondeförbundet framträder vid Halmstadsvalet för första gången under beteckningen centerpartiet, vilket också väckt en vis uppmärksamhet. Namnet är inte så nytt som det kan förefalla en oinitierad utan det har diskuterats vid åt skilliga tillfällen bl. a. på riksstämmorna. Det är inte för mycket att säga att det är riksdagsman Pettersson i Dahl som står bakom den nya partibeteckningen.

Listan i Halmstad har starka namn. Överste Nilsson som står först är välkänd bland statstjänstemännen i Halland. Som andra namn förekommer hushållningssällskapets sekreterare agronom Månsson, uppskattad av Hallands jordbrukare. På tredje plats står fru Ulla Sahlin, känd för sitt sociala patos och sitt politiska intresse. Skånska Dagbladet har haft ett samtal med doktorinnan Sahlin om anledningen till att hon ställer upp för bondeförbundet.

— Vad som främst fört mig över till bondeförbundet, framhåller fru Sahlin som under ett 20-tal år bott i Hälsingborg där hennes make var läkare på S:ta Maria sinnessjukhus till sin bortgång för ett par år sedan, är partiets kamp mot orätt visorna. Mycket har blivit bättre i vårt samhälle, det skall vi alla erkänna, men mycket åter står att göra även på det sociala området. Med den sociala utbyggnaden har dessvärre följt en mängd bestämmelser och förordningar. Det är inte lätt för folk i allmänhet att hitta bland paragraferna och få sin rätt gentemot byråkratin. Det är dock människorna det i första hand gäller att hjälpa.

Den högre skolutbildningen är ett annat område, där speciellt landsbygdens folk av alla kategorier får göra större uppoffringar. Tjänstemän, jordbrukare eller arbetare, som vill ge sina barn en god utbildning och en god start i livet, måste satsa mycket mer av sin ekonomi än på läroverksorterna. Visserligen lämnas statliga stipendier men de är otillräckliga och dessutom är halva beloppet ganska snävt behovsprövat. En präst eller folkskollärare t.ex., vilken ofta har sin verksamhet förlagd till landsbygden, har som regel inkomster som överstiger gränsen för behovsprövningen.

Nioåriga skolan betyder mycket

Beslutet om nioårig skola vid årets riksdag tror jag, understryker fru Sahlin, är betydelsefullt för höjande av allmänbildningen i landet. Förmågan att uttrycka sig kanske främst skriftligt är ganska klen på allt för många håll och det måste bero på otillräcklig träning, på för kort skolgång för flertalet barn. Kontakten med myndigheterna sker oftast skriftligen och den som inte behärskar svenska språket kommer i efterhand dessvärre.

Bondeförbundet och statstjänstemännen är ett problem, det måste jag erkänna, men inte det stora problem som man vill blåsa upp det till på högeroch folkpartihåll. Mitt bestämda intryck är att man inom bondeförbundet vill skipa rättvisa även i det fallet, därom vittnar inte minst partiets kamp för dyrortsgrupperingens slopande. När allt kommer omkring är bondeförbundet inte detsamma som Rubbestad, även om saken skildras så i den mera populära än sakliga agitationen. Och vad sjuksköterskornas löner beträffar var det "landstingspartierna" inom alla partier — även och inte minst högern — som stjälpte förslaget till högre lön härom året.

Decentralisera ämbetsverken.

Slutligen har bondeförbundets strävanden att hejda och begränsa byråkratiseringen mitt fulla gillande. Jag vet att det varit en av partiets främsta pro grampunkter alltsedan tillkoms ten för 40 år sedan. Det viktigaste häri är att åstadkomma en decentralisering från de cen trala ämbetsverken i Stockholm till länsorgan eller till kommunerna. De centrala myndigheterna har inga möjligheter att sätta sig in i de lokala förhållandena och i människornas personliga angelägenheter. Jag hoppas att länsstyrelseutredningens i dagarna avgivna förslag skall bli inledningen till en omfattande decentralisering.

Det kan tilläggas att centerpartiet i Halmstad tänker bedriva en ordentlig valkampanj, vilket inte förekommit tidigare. Man är också optimistisk om möjligheterna att kunna vinna 2—3 platser i fullmäktigevalet och en i landstingsvalet. Uppdelningen av Halmstad i två valkretsar är ett hinder men även det bör övervinnas. Det bör ock så vara möjligt med de goda namn som man lyckats få på listan. Att det skulle bli ett gott tillskott till Halmstads fullmäktige råder ingen tvekan om.

Bönen om en blixt...

Av KARL WILLIAMS

— Visst ska ni gå, jag vet att dom väntar på er därborta. Gå nu bara, jag är inte rädd för att vara hemma, när det åskar. Nej, jag har i stället legat och bett till Gud att...

Kvinnan framme i väggsängen hejdade meningen medan mannen stannade i dörren och såg vänligt på henne.

— Vad har du bett om? sporde han med en undrande blick.

Hustrun fick gråten i halsen, då hon svarade.

— Jo, att Gud måtte förbarma sig över mig och ta mig bort härifrån, jag stackare, som bara får ligga er andra till last. Och kanske blixten...

Mannen såg förebråelse på henne, och barnen, en pojke och en flicka, kände sig obehagligt berörda.

— Mor, sade flickan, som var sexton år gammal och ett par år äldre än pojken, så får du inte säga. Det är synd.

Den sjuka försökte överskyla sina ord och log litet.

— Ack nej, sade hon, inte menade jag något med det, gå in bara över till grannens, när ni ändå är bjudna. Men ni kan ju vara snälla och tända lampan först.

Orden drunknade i en flammande blixt och ett rungande åskdunder, som kom rutorna att klirra.

Flickan tände fotlampan på bordet, medan mannen och pojken ännu väntade i dörren.

— Vi får väl gå bort till grannens en stund då, sade han. Det är ju en lång bit, men vi får raska på innan regnet kommer. Adjö så länge, mor.

Dörren slöts om de tre, och nu var kvinnan i sängen ensam.

Maria, hustru till bonden i Backagården, var bara något över trettio år gammal, då hon drabbades av en sjukdom, som gjorde henne lam i båda benen. Läkarna kunde inte förstå sig på det egendomliga fallet, men trodde att förlamningen så småningom skulle upphöra. Nu hade det emellertid gått över två år, som hon legat fjättrad vid sjuksängen utan att den minsta förbättring skett. Och under tiden hade man sökt både hit och dit och till och med vänt sig till kvacksalvare och kloka gubbar och gummor. Men tillståndet blev oförändrat, och den sjuka allt hopplösare.

Maria var i sin bästa ålder och frånsett de lama benen, frisk och blomstrande. Hon åt och drack med god aptit och såg nästan ut som en ung flicka, där hon låg i sin bädd och väntade och hoppades. Men nu på sista tiden hade hon gripits av tvivel och hopplöshet allt mer och mer och önskade bara, att hon skulle få gå bort ifrån denna eländiga tillvaro. Både maken och barnen var ömma och snälla mot henne, men hon hade ändå fått för sig, att hon var till en plåga för dem, och dessa tankar pinade henne ständigt. De var i små omständigheter och mannen måste leja hjälp till arbetet då och då. Och här låg hon, unga, starka människan med sina lama ben och kunde inte vara till någon som helst nytta — bara till besvär. Därför hade hon på sista tiden sänt många och brinnande böner till Gud att han måtte förlossa henne från denna bittra tillvaro.

Kanske man kunde förstå hennes ord denna kväll till mannen och barnen, då de begav sig av till grannens.

— Gå ni bara, jag är inte rädd att vara ensam när det åskar. I stället har jag legat och bett till Gud, att...

De förtvivlade orden gav endast ett uttryck för den stackars sjuka kvinnans hopplösa känslor. Och när stegen efter de bortgående dött bort utanför, knäppte hon samman händerna och bad varmt och innerligt att något måtte ske, något, vad som helst — bara något, som kunde hjälpa henne bort...

*

Utom folket från Backagården var det några andra av byborna som var bjudna på kafferepet på söndagskvällen till grannens. Det hade varit en kvävande varm dag med fuktig vindstilla, och framåt kvällssidan bröt ovädret ut. Just som man skulle börja dricka kaffet urladdade sig åskvädret i all sin kraft över byn. Blixtarna skar igenom rumsbelysningen så att det gjorde ont i ögonen och den ena knattrande salvan efter den andra ramlade ner över taket och kom byggnaden att skaka i grunden. Det ville inte bli någon fart med kaffedrickningen just. Alla satt där tysta och ängsliga över det fruktansvärda åskvädret.

En av kvinnorna vände sig till mannen i Backagården och sporde honom, om inte hans hustru var rädd för att ligga där hemma ensam, när det åskade så.

Han såg ner i golvet utan att svara, men pojken, som hört frågan, svarade i hans ställe.

— Nej då, sade han, mor sa att hon tyckte det var bara roligt när det åskade...

Det blev alldeles stilla och dödstyst i rummet en lång stund. Det var som om de allesammans hade anat sammanhanget.

En klatschander blixtsnärt, omedelbart följd av en kort, skarp knall, kom alla i rummet att rycka till och springa upp.

En av karlarna sprang fram till fönstret och tittade ut.

— Det slog ner i Backagården, ropade han. Fort, skynda er, det flammar som av eldsken genom rutorna!

Mannen i Backagården var redan utom dörren, tätt följd av de andra. Det tog inte många minuter förrän han var hemma och ryckte upp dörren till förstugan. Men på tröskeln stannade han som förstenad och bara stirrade på den underliga syn han såg. Med en våt duk i handen sprang hans hustru omkring i rummet och försökte släcka elden i de brinnande tapeterna! I nästa ögonblick knuffades han åt sidan av de andra karlarna, som rusade in i rummet. Röken hindrade dem att se klart och ingen tänkte på annat än att släcka elden. Under tiden försvann Maria ut i ett annat rum och började söka efter sina kläder. Hon hade inte haft dem på sig på åratal, men visste ändå var de fanns.

Först när elden om en liten stund var släckt fick de alla ögonen öppna för det underverk som skett. Ute på gården gick den lama kvinnan i Backagården fram och tillbaka med händerna för ansiktet och grät. Mannen rusade fram och grep henne i armen, men hon slet sig lös från honom.

— Ah, låt mig gå själv, ser du inte att jag kan gå, jag kan ju gå, skrek hon hysteriskt och fortsatte att vandra fram och åter med vacklande, osäkra steg.

Till sist sjönk hon utmattad ihop på gårdsplanen och man måste bära henne in. Men när hon legat och vilat sig en stund steg hon upp och började pröva sina ben nå nytt. Nu gick hon raskare fram och åter på golvet, tills hon kände på sig att benen inte svek henne.

Och medan åskvädret drog bort i fjärran berättade hon om den underbara händelsen.

— Bäst jag låg där i sängen, sade hon, fick jag en stöt som gick genom hela kroppen, en förfärlig stöt, som kom mig att förlora medvetandet. När jag vaknade upp, sprängde det i alla lemmar som av eld och då såg jag att det brann i tapeterna på gavelväggen. Utan att tänka på mina lama ben steg jag upp, fick tag i bordduken, som jag gick ut och doppade i vattenspannen i köket, och började släcka med den. Jag hade glömt att jag var lam i benen och kom inte ihåg det, förrän ni kom inrusande i rummet. Jag hade ju bara linnet på mig och skyndade ut för att få litet kläder. Först då kände jag att jag var uppe ur bädden och kunde gå igen. Det flammade till i huvudet på mig och jag sprang ut på gården. Och i benen kändes det som om något varmt ideligen strömmat upp och ner. Och nu känner jag att mina ben är friska igen, jag känner det så säkert, att jag inte tvivlar ett dugg.

Maria reste sig knäppte ihop händerna och lyfte sina av lycka och tacksamhet strålande ögon mot taket. Så stod hon en stund i tyst bön, varpå hon vände sig till de närvarande.

— Vet ni, sade hon, att jag just som detta hände låg och bad till Gud om döden, och så gav han mig livet i stället...

Alla i rummet var djupt gripna och delade sina tårar med makens och barnens. Alla kände sig stå inför ett underverk av en större makt.

Ortstidningen fick en sensationell notis och läkarna ett fall att diskutera. Förut hade de inte begripit sig på det egendomliga sjukdomsfallet, men nu syntes dem saken rätt förklarlig. Det var naturligtvis den elektriska urladdningen, den plötsliga sinnesrörelsen hos patienten o. s. v., som satte liv i de döda benen.

Men hustrun i Backagården tänkte helt andra och djupare tankar, där hon, glad och lycklig, på sina friska ben åter gick omkring med sysslorna i hemmet...

(Eftertryck förbjudes).

Torben Ulrich säkrade dansk 3-2-seger i NC

Det blev dansk slutseger i Nordisk Cup-tennisen, vilket ju också var väntat enligt tipsen. Man knöt dock vissa förhoppningar, när Staffan Stockenberg i en strålande kämpamatch besegrade Kurt Nielsen med 1—6, 8—6, 6—0, 1—6, 6—3. I avslutningsmatchen förlorade Bertil Blomkvist mot Torben Ulrich efter tre raka set, och utan att få något ordentligt grepp om matchen. 6—3, 9—7, 7—5 var danskens segersiffror, och därmed gick danskarna till finalspel mot Norge i Oslo.

Publikläktarna var ganska välbesatta i går, och publiken rycktes med av Staffans segervilja och kämpatakter, och det blev ett formligt fotbollsjubel när Staffan tog hem segern i sin tredje matchboll. Däremot var Blomkvist och Ulrichs match inte lika medryckande, därtill var dansken för bra, medan Blomkvist inte före.ll 'a den rätta geisten, från de båda första tävlingsdagarna.

Starkt spel av Kurt Nielsen i första set.

Staffan Stockenberg och Kurt Nielsen var som nämnts första par på centre-courten, och dansken startade förtroendeingivande med ett pressande vollyspel, som ställde Staffan utan chans. Efter 1—1 gick dansken snabbt upp till setvinst med 6—1.

När sedan dansken hade 3—1 och 40—15 i andra set trodde man nog också allmänt att han hade matchen i sin hand, men Staffan visade liksom i dubbeln strålande kämpatakter och gav aldrig slaget förlorat. Han segade sig up ptill 3—3 och utjämnade sedan Nielsens 4—3, 5—4- och 6—5-ledning, och gick därefter själv till ledning med 7—6 och plockade hem setvinst med 8—6 efter ett alldeles utomordentligt spel.

Dansken föreföll nu deprimerad och håglös och släppte tredje set med ett okoncentrerat spel. 6—0 blev svenskens setsiffror.

Efter 10-minuterspausen kom dock dansken igen mera sammanbitet, och återfick greppet om matchen och tog hem set med så klara siffror som 6—1. Spelet var dock jämnare än vad siffrorna anger. Så kom då det rafflande avslutningssetet. Kurt började serva, och båda tog sina servegame fram till 2—2, varpå Staffan bröt igenom på Kurts serve, men släppte sedan sitt eget. Han tog emellertid också danskens nästa servegame och sedan sitt eget och ledde därmed med 5—3. Kurt Nielsen hade nu kommit i dallring och inledde med fotfel och slog sedan okoncentrerat bort en boll. Efter 30 lika fick Staffan matchboll, men Kurt klarade den, och även nästa fördelsboll för svensken klarade Kurt. Men i tredje matchbollen fick svensken iväg en hård forehand i Kurts forhandshörna, och dansken slog i nät. Jubel på läktarna efter svenskens kämpaseger.

Torben för svår för Blomkvist.

Man hade nog sedan vissa förhoppningar om att Blomkvist skulle klara av Torben Ulrich, men med det spel dansken visade i går var svensken utan chans, och han fick i stället nöja sig med hygliga förustsiffror i tre raka set.

Efter 2—2 i första set gick Ulrich fram till 5—2, och efter reduceringsgame tog dansken set med 6—3. Nästa set blev emellertid hårdare. "Berra" hade en till synes säker ledning på 4—0, men dansken utjämnade efter ett starkt vollyspel samtidigt som svensken spelade osäkert. Blomkvist hade dock ledningen med 5—4 och 6—5 och 7—6, men Ulrich plockade hem setet med 9—7.

Även i tredje set var Ulrich den klart bättre. Blomkvist lyckades varken med nätspel eller sitt eljest starka vapen — backhandcross. Det blev dansk ledning med 2—0 och 3—1, och 4—2, men "Berra" hade sedan sin bästa period och gick upp till 5—5. Ulrich tog sedan Blomkvits servegame blankt, och vann också lätt sitt följande servegame och därmed set med 7—5.

I Cup-finalen får nu Danmark möta Norge, som vann över Finland med 4—1.

Trebe

På BIO

Centrum: Jag var manlig krigsbrud.

Jag var en manlig krigsbrud är en mycket rolig och underhållande film och det skrattas mycket hjärtligt och ihållande. Det är komedi och fars om vartannat, ibland kanske litet för mycket av det sistnämnda, men det gör inte så mycket, ty det är hela tiden ett elegant och säkert spel, som presteras. Det behövdes också, ty rollerna var ju inte av det lättaste slaget. Särskilt hade Cary Grant en svår uppgift, när han utan att förlora sin manliga värdighet skulle spela "krigsbrud" ända dithän, att han måste klä ut sig i kvinnokläder för att kunna gå ombord på det fartyg, som skulle föra de riktiga krigsbrudarna till Amerika. Ann Sheridan gjorde på ett sympatiskt sätt den amerikanska officer, som förde Cary Grant med hem såsom "krigs brud".

Handlingen hade förlagts till Tyskland, och filmen bjöd på många vackra scenerier från den tyska landsorten.

R—d.

Genevads Biograf

ger på söndag kl. 8 den tjusande lappmarksfilmen "Sampo Lappelill". En fascinerande film om en pojke och vildmarkens djur.

LAHOLMS SKYTTEFÖRENING uppmanar sina 1- och 2-klassare att deltaga i förbundsskjutningen som anordnas av Knäreds skyttegille på deras egen skjutbana. Tävl. börjar kl. 9.00 och äger rum på söndag. Laholmsskyttarna saml. vid kvarnen kl. 8.30, resa med bilar.

Europarekord av Lundberg i stav, klarade 440 cm.

GÖTEBORG (TT).

Ett nytt svenskt och ett nytt norskt rekord blev behållningen av amerikaspelens första kväll på Slottsskogsvallen i Göteborg. Ragnar Lundberg, Södertälje, höjde sitt eget rekord med 2 cm. till 4,40 och norrmannen Boysen från oslo-klubben Tjalve visade svenska eliten ryggtavlan på 800 meter och noterade den utomordentligt fina tiden 1,48,7

Amerikanarnas prestationer kom nästan i skymundan inför dessa båda resultat. Det var norrmannen, relativt okänd för svensk publik, som satte färg på de stjärnspäckade tävlingarna genom sitt vackert genomförda lopp. Han visade en mycket vacker löpning och höll stilen ända fram till målsnöret, där den ganska späde och sympatiske oslopojken blev våldsamt omklappad av tillskyndande funktionärer och vänner.

Lundberg visade ett fränt tävlingshumör och en kolossal säkerhet i stavhoppet. Han tog alla höjder i första hoppet t. o. m. 440 men måste ge sig på 4,45 efter tre goda försök. Lundberg var vid den tiden emellertid ganska generad av det tilltagande mörkret.

Amerikanarna gjorde vad man väntat men heller inte mer. Fuchs stötte kulan till måls på 17 meterstrecket och La Beach visade hur han springer 100 meter på 10,5 utan att anstränga sig och McKenley löpte för tredje gången inom en kort tid 400 meter under 47 sekunder. Resultat:

Stavhopp: 1) R. Lundberg, IFK, Södertälje, 440 (nytt svenskt europarekord, 2) Don Cooper, USA, 420.

5,000 m.: 1) B. Albrektsson, Uppsala IF, 14,42,0, 2) B. Karlsson, IF Linnea, 15,02,0.

Häcklöpning 110 m.: 1) Gösta Mattsson, Örgryte, 15,1, 2) G. Risberg, Stockholms studenters IF, 15,2, 3) Kenneth Johansson, Sävedalen, 15,3.

800 m.: 1) Audun Boysen, Norge, 1,48,7, nytt norskt rekord, 2) Olle Lindén, Mode, 1,51,3, 3) Stig Lindgård, Göta, Stockholm, 1,53,3.

Spjutkastning: 1) P. A. Berglund, Start, Örebro, 66,20, 2) Ralph Zetterqvist, IFK Göteborg, 60,44, 3) L. Svensson, Varbergs GIF, 56,46.

Kula: 1) Jim Fuchs, USA, 17,38, 2) George Ker, USA, 15,91, 3) Fortune Gordien, USA, 15,86.

Slägga: 1) Samuel Felton, USA, 53,52, 2) F. Karlsson, IFK, Göteborg, 52,95, 3) Bo Ericson, ÖIS, 51,38.

1,500 m.: 1) Warren Druetzler, USA, 3,56,2, 2) O. Adamsson, Smedby, Norrköping, 3,57,8.

400 m.: 1) Herb. McKenley, USA, 46,8, 2) George Rhodén, USA, 46,9, 3) L. E. Wolfbrandt, Örebro SK, 48,6, 4) Sherman Miller, USA, 49,2.

100 m., final: 1) Lloyd La Beach, USA, 10,5, 2) G. Andersson, Göta, Stockholm, 10,9, 3) Åke Johansson, Göta, Stockholm, 11,0.

Laholms IF—Malcus korplag 3—2.

Rubricerade lag träningsspelade i går på idrottsplatsen. LIF vann med 3—2, efter 2—2 i halvtid. Vi. Ernst Andersson och hy. Åke Svensson skötte om halmstadmålen. För LIF:s mål svarade vi. Kjell Nilsson, 2, och cf. Persson.

L. I. F.

Följande fotbollspelare samlas i kväll kl. 18.30 vid idrottsplatsen för resa till Ränneslöv: Ragnar Svensson, Tore Reinoldsson, Gunnar Ljungberg, Ingvar Malmberg, Ove Johansson, Bertil Bengtsson, Lars Olsson, Lars Åke Pålsson, Torild Persson, Karl Eric Karlsson, Nils Harrysson.

Hishults A. I. S.

A-laget samlas vid Caféet lördagen den 12 aug. kl. 15.30 för resa till Skottorp: E. Hjalmarsson, A. Larsson, K. J. Johansson, S. Svensson, A. Johansson, Ö. Nilsson, G. Petersson, R. Svensson, F. Karlsson, K. Å. Karlsson, S. Karlsson.

Laholms IF:s Friluftssektion.

Anmälningar till Vittsjö-orienteringen den 20 aug. mottagas t. o. m. söndag av G. Karlsson, tel. 811.

Friidrott

blir det på idrottsplatsen i kväll 18.30, då Knäreds IK möter LIF i en klubbmatch. Knäredsborna har revansch att fordra för ett tidigare nederlag.

LIF:s laguppställning blir följande: 100 m. Gunnar Ottosson, Bror Torstensson, 400 m. Karl Åke Hansson, B. Ahlgren. Längd Bror Torstensson, Gunnar Ottosson. Spjut Ivar Bengtsson, Tore Linneros. Höjd Allan Nilsson, Bror Torstensson. Kula Bror Torstensson, Ivar Bengtsson. Stav B. Ahlgren, Ferring. Diskus Allan Nilsson, Ivar Bengtsson. Svensk stafett Gunnar Ottosson, Bror Torstensson, B. Ahlgren, Karl Åke Hansson.

TULLBOMMARNA BRÄNDES

Den första verkligt handgripliga demonstrationen för ett Europas förenta stater iscensattes nyligen i Germannshof-Weiler vid tysk-franska gränsen av 400 studenter från nio nationer, däribland även Sverige. Från båda sidorna av gränsen stormade ungdomarna tullbommarna och hissade Europa-rådets gröna flagga. Här bränner man upp bommarna, en symbolisk handling för ett enat Europa utan spärrade gränser...

DESY KALLBERG-BACKLUND:

Sju dagars bröllopsfest i oasstad sällsam upplevelse för en svensk

I denna medryckande artikel berättar Desy Kallberg-Backlund om en sällsam upplevelse hon fick vara med om i oasstaden Gabès — en bröllopsfest som varade i dagarna sju. Förvisso kan ett äkta svenskt bröllop vara påfrestande nog för gästerna men dock inte som detta. Måhända blev det mest ansträngande för bruden själv.

JAG HAR ÅKT GENOM HELA Tunisien och är nu i Gabès, en oasstad på randen till Sahara. Mitt på dagen har affärerna stängt men i solnedgången vaknar livet igen. Det är alltså full kommers överallt när jag går ut i kvällningen för att handla några småsaker. Jag rådfrågar en mörklockig frisör, som står i dörren till sin rakstuga. Jo, han vet vart jag bör gå. Med sydländsk älskvärdhet följer han själv med och visar. En gång kände han en svensk, berättar han, en kapten som bodde i Gabès för att bota sin reumatism med bad i heta ökenkällor. Förtjust över att träffa ännu en svensk frågar Berribi, så heter min följeslagare, om jag vill vara med på bröllop samma kväll. Inte hans eget men en väns.

Berribi ska hem till sig ett slag först. Under tiden går jag på en restaurang och äter middag. Knappt har jag hunnit slå mig ner förrän en arabyngling i röd fez gläntar på dörren. Han ser sig försiktigt omkring och kommer så fram till mitt bord.

— Ni är främling, viskar han. Jag måste säga er något. Hela stan vet att ni har promenerat med en jude. Han erbjöd sig att visa er oasen, inte sant? Men fransmännen har sagt att vi ska varna utlänningar för judarna. Dom vill bara åt era pengar. Jag ska föra er till oasen alldeles gratis, bara för nöjes skull. Jag väntar utanför hotellet i morgon...

Ynglingen försvinner lika fort som han kommit.

—//—

BRÖLLOPET är på rue Algesiras. Berribi och jag går dit genom gator som vimlar av människor, alla för solens skull klädda i vitt (mer eller mindre smutsfärgade nyanser). Männen bär tygvida burnuser och har huvudet inlindat i omfångsrika turbaner. Av kvinnorna ser man inte annat än vita skepnader med svart tyg för ansiktet. Men det finns även folk i europeiska kläder; Berribi hör till dem. Det är typiskt att judarna i detta som i andra hänseenden går före araberna i emancipation mot västerländska seder.

Det kluckar från floden som går genom oasen. Friskt vatten ur en framvällande källa i öknen, det är detta under som är upphov till oasen och därmed till staden. I skenet från en stor måne tecknar sig den taggiga silhuetten från palmskogen på andra sidan. Och bortom den är en flik av Medelhavet.

En man piskar sin tungt lastade åsna med en käpp. Bakifrån ser man bara ett stort lass på fötter som rör sig. En palmträdsbro leder över till oasen. Ekot denna stilla månskenskväll från de trippande åsnestegen över bron ger mig i ett förlätet ögonblick ett koncentrat av stämningen i den lilla tunisiska ökenstaden.

— Vad var det araben sa, säger Berribi sen i gått tysta en stund. Jag undrar hur han kan veta något om episoden på restaurangen.

— Araberna är inte civiliserade, fortsätter han. De är vildar. Under kriget dödade dom sju judar här. Vore inte fransmännen skulle vi inte gå säkra. För min del reser jag förresten snart till Israel. Kanske blir jag tvungen att ta arbete som vanlig jordbruksarbetare. Men det gör inget. Huvudsaken är att man kommer hem till sig. Sedan en gång hoppas jag få fara till Schweiz och praktisera i mitt yrke. Det ska vara ett fint land. Och jag tycker om civiliserade länder.

Endast smala ljusstrimmor tränger ut från stadens stängda fönsterluckor Från ett hus på rue Algesiras hörs höga röster.

— Detta är en svenska, presenterar Berribi när vi stiger in bland en massa människor. Samtalen avstannar ett ögonblick. Alla stirrar nyfiket på en människa som är så olika alla andra där. Flertalet bär arabiska dräkter, men män och kvinnor är tillsammans. Och kvinnorna visar sina ansikten, det är ovanligt i en tunisisk stad. Mysteriet får sin förklaring. De är alla judar, men i södra Tunisien klär dessa sig på samma sätt som araberna. Men kvinnorna har, som alltid hos judarna, en friare ställning. De får umgås med männen och är ändå inte beslöjade som arabiskorna.

—//—

— Vill ni se bruden, säger ett par äldre kvinnor vänligt och tar mig med till ett inre rum. Där håller bruden på att kläs. En fjortonårs flicka med mörka flätor. Hon är blek och ser förskrämd ut. Strax skall hon in bland gästerna. När jag återser henne sitter hon i ett hörn omgiven av en ring yppiga äldre kvinnor i frasande sidenkjolar, fästa över magen med en knut. Över sina höga barmar bär de broderade bysthållare.

Festen försiggår på en fyrkantig stenbelagd gård öppen mot stjärnhimlen. Runtom på de omgivande takterasserna står objudna åskådare.

— Flickan däruppe, pekar Berribi, hon tycker om brudens bror. Men hans föräldrar går inte med på att han gifter sig med henne. Hon är inte serieuse. Hon skämtar för mycket.

—//—

EN ORKESTER SPELAR arabisk musik. Olika sorters tamburiner, en med småklockor, vidare flöjt, luta och fioler utgör instrumenten. Violinisterna spelar med fiolen i knäet. En tjock negress dansar magdans. Sen är det män som dansar, solo eller med varandra. Musiken är enformig men eggande. De åskådande kvinnorna ger sitt bifall tillkänna genom att sätta handen för munnen och frambringa ett darrande ljud som kallas jo-jo. Då och då bjuds det förfriskningar. Man får en handfull torkade solrosfrön, jordnötter, salta bönor eller kikärt. Några gemensamma bägare går laget runt med öl, akvavit, anisette, palmvin. Jag smakar på palmvinet. Det är sött och gott. Inte undra på att många dricker sig berusade av det.

Brudgummen är en ung man i blå tröja. Han liksom Berribi är frisör till yrket. Just nu dansar han med en kamrat. När han ser att Berribi och jag talar om honom kommer han leende fram och hälsar. Ur fickan tar han fram och visar stolt ett kort på den sjuarmade ljusstaken i Jerusalem. Om några dagar reser han och hans nyblivna hustru till Israel.

Bruden i pärlbroderad blus, röd sidenkjol och ljusblå slöja för ansiktet sitter nu med benen upplagda på en stol. Händerna håller hon på en kudde i knät.

— Det där på huvudet är ett fiskskelett som skyddar mot det onda ögat, viskar Berribi. Även på väggen över bruden hänger en fisk. Den är gjord av pärlor.

De gamla kvinnorna böjer sig nu inresserat fram över flickan. En av dem har en blåaktig deg som hon kletar på i ena handflatan. Sen går brudgummen fram. Han har en massa silvermynt. Med ett och ett i sänder skrapar han i den lerklädda handen. Det bildas kö av gästerna som alla ska fram och göra likadant. Även jag får några slantar att skrapa med. Jag blir inte klar över innebörden av ceremonin. Kanske symboliserar den en önskan om att hon alltid ska ha händerna fulla av pengar. Myntен samlas på ett fat samman med andra penninggåvor som skänks under kvällens lopp. Varje givare tackas med applåder.

Degläggningen och myntskrapningen sker inte bara inuti och utanpå båda händerna. Även fötterna får sitt. Massan hålls till av flera varv snören som binds om så att de bildar ett rutmönster. Slutligen sitter flickan där med händer och fötter instoppade i röda sidenpåsar. Så får hon invänta morgondagen då själva vigseln äger rum. Då ska hennan ha gjort sin verkan så att huden är vackert rödmönstrad. Detta är femte festnatten. I allt varar bröllopet i sju dagar. Men varje dag har sin egen karaktär. Gästerna varierar också; det är familjen, hans och hennes, hans vänner, hennes vänner, grannarna.

—//—

DEN MEST BEUNDRADE av de manliga dansörerna kommer plötsligt fram och föreslår att jag ska dansa en europeisk dans med honom. Alla de närvarande, ett par hundra, instämmer högljutt. Jag skakar på huvudet, jag säger nej klart och bestämt. Ingenting hjälper. Om jag åtminstone någon gång hade dansat samba eller swing. Men det är för sent att önska. Jag härmar efter min partner så gott jag kan i något som antagligen måste karakteriseras som arabisk danskonst. När vi slutat gör kvinnorna jo-jo, männen applåderar. Detta var mitt livs första och — hoppas jag — sista dansuppträdande!

Sen spelar och sjunger musikerna något vemodigt om en rik man som tar livet av sig för att han inte får gifta sig med en fattig flicka.

Ett par duvor sitter tätt hopkurade i en fönsternisch. De stirrar med röda, sorgsna ögon.

Dagen efter bröllopet går jag ut från Hotel Transatlantic. Ett berömt hotell som hyst både Montgomery, det engelska kungaparet, Greta Garbo och många andra celebriteter. Då får jag syn på den arabiske ynglingen från restaurangen. Han står i ett gathörn och väntar. En aning gör att jag tittar även åt det andra hållet. Mycket riktigt. Där står Berribi och håller utkik från dörren till sin rakstuga.

Jag flyr in igen, rädd att bli orsak till någon brödrafejd mellan araber och judar. Genom en bakväg smyger jag mig bort, lycklig när oasens gröna dunkel sluter sig kring mig.

Desy Kallberg-Backlund.

SAGT och SKRIVET

Dåren löper efter livets njutningar och ser sig bedragen, den vise undviker lidandet.

Schopenhauer.

En motorist som sätter upp hastigheten utöver det absolut nödvändiga eller som förtär sprit innan han skall utföra en körning planerar ett mord. Dödar han en person är det inte olyckshändelse, ej heller dråp av ovarsamhet utan uppsåtligt, kallblodigt mord.

Hans V. Ackenheil i Ny Tid

För övrigt är det oförklarligt att någon vill propsa på att vara kung. Det finns trevligare och självständigare yrken. Med bättre ordnad ledighet.

Ankapetus i ST.

Blir en karl förälskad så beter han sig precis som en skosula: man behöver bara få den genomblöt i vatten för att kunna ta och böja den alldeles som man vill.

Nikolaj Gogol.

En fullträff

En gammal men god historia berättade vaktmästare Torvald Sjöblom vid Stadshuset apropå hertigen av Windsor's memoarer i AB.

Dåvarande prinsen var vid sitt besök i Stockholm bl. a. uppe i stadshustornet. Den som tjänstgjorde som guide vid tillfället var tydligen inte så riktigt säker i engelska, ty när prinsen frågade om det ofta (often) händer att folk kastar sig ut från tornet för att begå självmord, förväxlade guiden tydligen det engelska "often" med "open" och trodde att prinsen ville ha reda på när det var öppet. Prinsen såg därför ganska förvånad ut när svaret rappt kom: Varje dag kl 10!

— — —

Det var skarpskjutning med kg en dag, och vpl 890 Andersson sköt först. Tjugo skott punkteld. Markering.

890 hade en tavelträff!

Löjtnanten var en barsk yngling och röt:

— Var attan grå har han gjort av de andra nitton skotten?

— Dom peta' ja genom samma hål så I skulle kunna använda tavla flera gånger'

OLOV CARLESON

Under och vidunder i skördetid

JORDBRUKETS rationalisering, framför allt dess motorisering, har ändrat mycket av "vad som gammalt och fornt varit haver", inte minst i skördetid. Slåttermaskin och tröskverk har gjort slut på den tid, då de stora arealerna skulle slås för hand och då slagorna dunkade på logerna i två-, tre- eller fyrtakt. Men ändå har augusti, skördemånaden ännu kvar något av sin gamla poesi och då många seder och bruk med anor från hednatiden om också i modifierad form. Ännu minns många sin barndoms långa heta augustidagar på åker och äng med mycken möda men också muntrande inslag. Och känslan av att man vill behålla något av traditionerna lever kvar, inte minst nu när man ser så snabbt utvecklingen glider hän mot arbetsformer, som hotar att alltför bryskt klippa av bandet, som förenar oss med gångna tider.

"Ta haren", ett gammalt skördebruk, som ännu förekommer bland allmogen i Sverige. Bilden visar hur skördemannen förbereder sig "ta haren" genom att slå säden mot ett hörn av fältet.

Men vem tänker nu på fruktberhetsguden Frej och galten Gullinbursti, när några strån av skörden plockas undan för att sparas till jul? — och dock har denna sed, som ännu förekommer på flera håll i landet, sin upprinnelse i en allvarlig kulthandling, ett offer till denna gud som våra förfäder en gång i tiden för att tillförsäkra sig god gröda för kommande år. En andlig släkting till Frej med galten är den svinliknande gudom, som man på sina håll i landet ännu tror eller låtsas tro finns i varje sädesfält. Då säden mejas av, flyr guden undan tills den kommit till de sista stråna, där den förblir. Dessa strån får ej skäras av med lie eller slåttermaskin, utan skall ryckas upp med rötterna, varefter de sammanbindas till en kärve, vilken dyrkas och äras som växtlighetsdemonen själv. I norden tänktes denna demon såsom redan påpekats i allmänhet i svinskepnad och benämndes gloson eller gluffesuggan. I Norrland kallades för grobbson, vilket förmodligen kommer av ordet grubba, som betyder plogfåra. Sannolikt har det även något samband härmed att sista lasset i Skåne kallas för "suggan". Glosons likhet med Gullinbursti är påfallande. Den beskrives såsom vit, och eld "gnistrar ur själva borsten så att hon skiner som ett bloss"". På julafton offrade man till gloson, på det att hon under det kommande året rikligen skulle välsigna grödan. I Skåne brukade bonden offra åt glosen tre eller nio strån från var teg.

Ibland talas det om en "hare" i stället för om en "sugga", men den har samma funktion att fylla. När man vid skörden hunnit så långt att det bara var några strån kvar, skulle man "ta haren", vilken tänktes som ett djur, som funnits i åkern och flytt undan, varefter man slagit. Den måste då finnas kvar i de sista stråna, och det var en heder att få skära av dessa. Att på detta sätt ha "fångat haren" ansågs medföra lycka. En variation till detta är att i stället vid första liehugget på åkern slita av några sädesax, som sättes ned i den avhuggna stubben. Detta, som kallades för att "fylla stubb", ansågs medföra, att såväl säden som det därav erhållna brödet skulle bli drygt.

Andra fruktsamhetsfrämjande andar i djurskepnad, som omväxlande med de ovan nämnda på bästa sätt omhuldades, var exempelvis "kornbocken", "lokatten" och "havregeten", vilka följde med ända in i ladan. Även sedan man slutat tro på dem, har de använts som fantasividunder att skrämma barnen med för att dessa skulle hålla sig borta från sädesfält och logar.

Den säd, i vilken man fångat "gloson", "haren" eller vad nu fruktsamhets-symbolen hette, skulle användas för att blanda utsädet med eller baka julbrödet av. På så sätt bringades dess livsgivande krafter att leva vidare. Våra dagars julgrisar och julbockar av pepparkaksdeg torde vara sentida avkomlingar av dessa med en gång så stort allvar ansedda, med övernaturliga krafter försedda varelser.

Men det har också funnits annat än diverse fantasidjur, som det fordom gällde att hålla sig väl med för att få lycka med skörden och det bröd den gav. Hit hör framför allt tomtar och troll, av vilka åtminstone tomtarna ännu i dag har kvar ett visst fäste i folktron, åtminstone hos enstaka individer. Och i varje fall uppträder man som om de existerade — om ej annat så för att hålla på gamla traditioner. Att man på allehanda sätt bör hålla sig väl med tomten för att få honom på rätt humör, är ju välbekant. Lyckas det, kan det ju till och med hända att han hjälper till med skörden.

Mindre vanligt är det att anlita jättar och troll för samma ändamål, men enligt en hel del sägner så förekommer det i alla fall. Från Vedens härad i Västergötland berättas om en bonde, som bodde i närheten av Forneberget, att han var rädd att ej hinna bärga sin skörd, innan ett annalkande regn hotade att förstöra den. "Ack, om jag ändå hade min säd skuren tills i morgon", sade han för sig själv. "Men det är ju förstås omöjligt". Men knappt hade han sagt detta, förrän Fornetrollet stod framför honom och sade: "Jag vet att du har en skäppa råg. Ge mig den, så ska jag skära din åker till i morgon." Bonden svarade: "Priset är billigt, men nog kommer du att få arbeta ordentligt". Trollet fick sin råg och satte igång — och nästa morgon fann bonden till sin förvåning säden både skuren och bunden. Även från andra håll berättas om hur "bergatroll" och jättar av diverse slag mot större eller mindre vedergällning hjälpt till med skörden.

De moderna maskinerna har reducerat behovet av tomtar, troll och andra mystiska väsen som skördehjälp, och långt ifrån hela "skördemånaden" behöver tas i onspråk för att bärga markens gröda. Detta har naturligtvis också bidragit till att mer eller mindre fullständigt utplåna de riter och sedvänjor som av ålder varit knutna till skördetiden. Men av fest, glädje och avkoppling är behovet minst lika stort i dag som någonsin — och därför hör "slåtteröl", "skördeöl" och dans i augustimånens sken till de traditioner som består.

Gul sötlupin odlingsvärd i Västsverige

STOCKHOLM.

Med understöd från lantbruksakademien har under 1940-talet på olika gårdar inom S. Västerbygdens sandjordsområde utförts ett antal odlingstekniska försök med den nya foderbaljväxten, gul sötlupin, i avsikt att utröna de allmänna odlingsförutsättningarna för denna foderväxt under våra rådande jordmåns- och klimatbetingelser.

Även vid statens försöksgård Ugerup i Skåne har pågått ett intensivt försöks- och forskningsarbete med sötlupin. Nu föreliggande resultat tyder på, att lupinernas odlingsförutsättningar för större delen av Götaland kan bedömas som ganska gynnsamma; deras odlingsberättigande norr om Mälardalen är däremot alltjämt en öppen fråga.

Ehuru redan antikens jordbrukande folk nyttjade lupinerna som gröngödslingsväxter, är deras odling norr om Alperna av ganska ungt datum. I Tyskland — dit lupinen först nådde — synes någon allmän odling inte kommit i gång förrän på 1840-talet, konstaterar statens växtskyddsanstalt. Den gula sötlupinen är en helt ny kulturväxt, framställd ur de vanliga bitterlupinerna, från vilken den skiljer sig i det viktiga avseendet att den i det närmaste är fri från de giftiga bitterämnen (alkaloider), som i alla tider inskränkt lupinernas användning till i huvudsak gröngödslingsväxter. Det var den tyska forskaren och kemisten v. Sengbusch, som år 1928 bland 1½ miljon undersökta plantor lyckades uppspåra fem (tre gula och två blå), som saknade alkaloider och som sedan uppförökades, så att arealen sötlupinor i Tyskland på 10 år kom upp i 111.000 hektar. Tillkomsten av denna nya s.k. sötlupin kom att för Tysklands försörjning med högvärdig äggvita — användbar till såväl foder som föda — spela en utomordentlig roll. Äggvitan är av nästan samma höga värde som sojabönans. Sötlupinens stora värde ser man ej minst däri, att man för odlingen kan utnyttja de sämsta odlingsjordarna — sandjordar och vissa torvjordar.

Det är då helt naturligt, att man i Sverige kommit att rikta blickarna på denna anmärkningsvärda växtförädlingsprodukt. Vid försöken i Vätterbygden har konstaterats, att sötlupinen har sitt största odlingsberättande på sådana lättare jordar, där våra inhemska baljväxter — foderärter, vicker m.fl. merendels kommer till svag utveckling. Växten kräver ingen gödsling. Vid odling för grönfoderändamål bör sådden ske rätt sent, maj—juni. Svåraste stötestenen är ogräset; sötlupinen utvecklar sig nämligen i början mycket långsamt och har då svårt att värja sig för uppträdande ogräs. Radavståndet bör därför vara minst 40 cm, så att hackning kan ske. Lupingrönfodrets torrsubstans har genomsnittligt uppgått till 10—11 procent.

Guldklockor i korvmaskinen lurade polisen

STOCKHOLM

Det har varit relativt tyst på klocksmugglarfronten sedan i början av detta år. Visserligen gjorde stockholmspolisen i slutet av juli ett kap, som inbragte 93 schweierur men det är ju ett försvinnande litet antal när det gäller en så stor smugglingsartikel. Att klocksmugglingen emellertid inte är slut framgår med all önskvärd tydlighet av den oro med vilken urmakarna i Danmark, Belgien, England och Sverige följer utvecklingen.

Man vet, att klocksmugglingen är centraldirigerad och man vet också, att den europeiska klocksmugglingens högkvarter ligger i Paris. Det har också kunnat fastslås, att ledaren är en f. d. chicagogangster. Men så värst mycket längre har varken parispolisen eller polisen i något annat europeiskt land kommit — förutom givetvis ett och annat beslag.

Stockholmspolisen är fullt på det klara med, att klocksmugglingen till Sverige inte slutat även om det tycks vara så, att den under de senaste månaderna avsevärt avtagit. I detta sammanhang kan det vara av intresse att meddela, att sju framstående ledare i klocksmugglingsfacket för någon månad sedan hade ett möte på ett stort stockholmshotell, där de på rum 111 i tre dagars tid ingående diskuterade smugglingen på de nordiska länderna och till Sovjetunionen och Polen. Polisen aviserades tyvärr för sent om detta möte. Ett par av deltagarna hördes dock något senare av polisen men måste i brist på bevis släppas. Samtidigt var polisen på jakt efter ett flertal av smugglarnas svenska kontakter. En av dessa hade — har det senare visat sig — gömt ett antal guldur i en korvstoppningsmaskin. På detta klarade han sig — den gången. Så mycket lyckades emellertid polisen lista ut som att smugglarna använde sig av dubbeltankar på sina bilar. I dessa tankar, som snabbt kunde monteras över på en annan bil, om så skulle vara nödvändigt, fraktades klockor för miljoner kronor från Paris till Sverige, varifrån stora partier sedan gick vidare till Norge, Finland och Polen.

— — —

CAMBRIDGE (TT — Reuter).

Den brittiske atomforskaren professor Shire antydde på tisdagen att man hade framställt radioaktiva gifter, som skulle kunna utläggas som en osynlig matta över städer. Ännu farligare blir det om dessa gifter sprides i form av radioaktivt stoft. Vanliga gasmasker utgör emellertid ett mycket effektivt skydd mot dylikt stoft, tillade han.

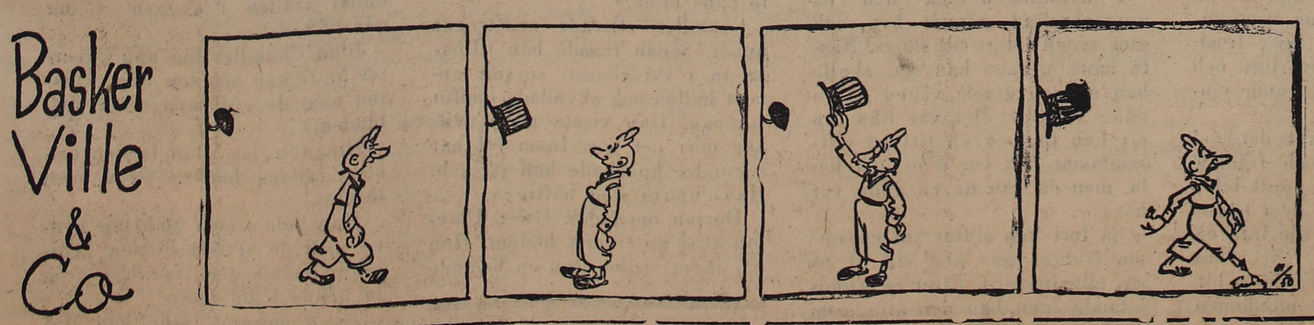

GYNNA LAHOLMS TIDNINGS ANNONSÖRER!

Den gamla murgrönan

En trohetssymbol. Det var vad hon själv kallat det. En liten kvist murgröna, ombunden med den slags platta, kulörta snören, som användes att knyta kring små paket. Han hade tagit upp de vissnade bladen, som fallit ur ett kuvert bland de kringströdda sakerna, och sett på dem medan det förflutna och minnet av en död kärlek återvänt till honom.

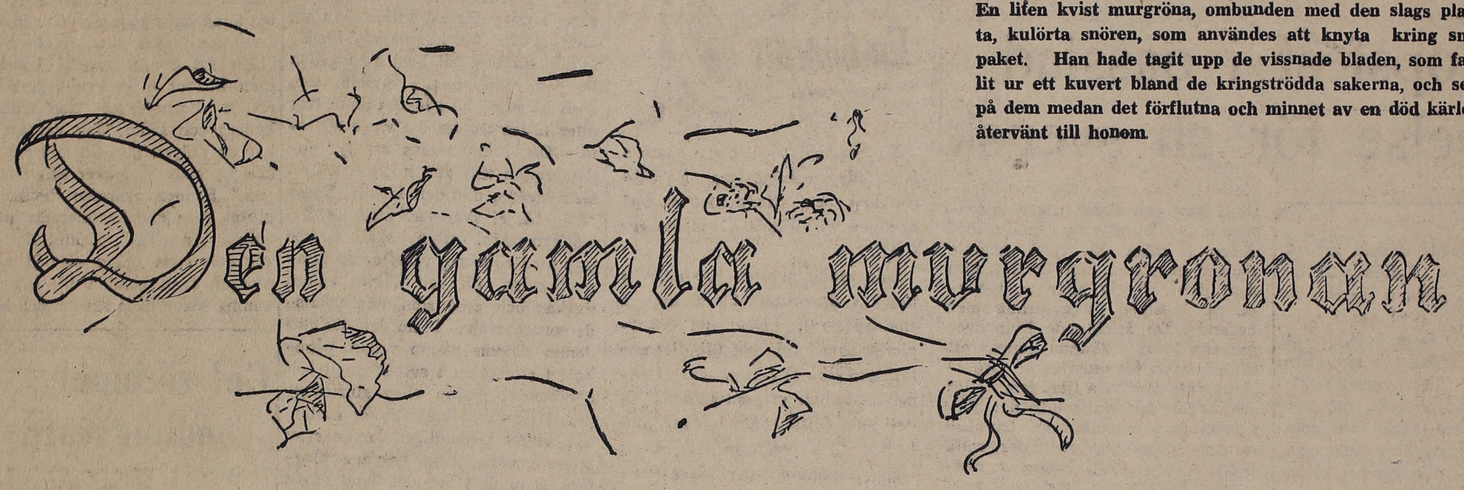

Av David Garland

John Chandler funderade en stund över förhållandet orsak och verkan och kom till den slutsatsen, att hans bilresa direkt kunde hänföras till vänstra nedersta lådan i hans byrå.

Den löpte inte ordentligt ut och in. Hade aldrig gjort det. Om man drog den annat än linjerätt, så fastnade den. Om man sedan knyckte på den, så satte den sig fast ännu mer. Det var naturligtvis nödvändigt att lirka litet med den, men dess envishet uppmuntrade inte till saktmod. Häftighet och skarpa knyckar var den mera logiska följden. Och ibland brukade den helt plötsligt och oväntat ge efter och slänga ut hela innehållet på golvet.

Det var vad som hänt just denna lördagsmorgon.

Om det inte hänt att denna sällan använda låda visat sig från sin allra sämsta sida just i dag, så skulle han inte ha tagit ut bilen alls. Han skulle ställt upp den för vintern och inte tänkt på bilturer förrän till våren.

Hela landsbygden låg frusen och glittrande. Från de små stugornas skorstenar steg röken rakt upp i luften utan att fladdra det minsta. Trädens nakna grenar avtecknade sig som skarpa silhuetter mot den jämngrå himlen.

Chandler kröp belåtet ned i förarsätet, ännu varmare i sin överrock och tjocka halsduk, när han tänkte på den skarpa luften, som susade förbi den lilla ombonade kupébilen. Den jämnt arbetande motorn tycktes gå ännu bättre i den kalla luften. Hjulen åstadkom ett ljud på den frusna vägbanan, som mycket påminde om när man river itu ett stycke siden.

Nej, han skulle inte haft en tanke på att åka ut i dag, om det inte varit för den där lådan. Men den händelsen hade åstadkommit en viss sinnesstämning, och sinnesstämningen en impuls. När han muttrande av förargelse hade stoppat tillbaka de kringspridda föremålen i lådan, hade han träffat på minnena av Gwen.

Gwen Claytons trohetssymbol. Det var vad hon själv kallat det. En liten kvist murgröna ombunden med den slags platta, kulörta snören, som användas att knyta kring små paket. Han hade tagit upp de vissnade bladen, som fallit ut ur kuvertet bland de kringströdda sakerna, och sett på det, medan det förflutna och minnet av en död kärlek återvänt till honom.

Det kulörta snöret hade några tryckta ord: Råbocken, Thursledon... Råbocken, Thursledon... upprepat om och om igen. Murgrönsbladen voro torra nu, gulbruna och sköra. I kuvertet fanns också ett gulnat tidningsurklipp och två halva järnvägsbiljetter — London—Thursledon.

Vad det föreföll att vara länge sedan!

Den frusna vägen framför John Chandlers ögon försvann för ett ögonblick, medan han i minnet återkallade bilden av den lilla lantliga järnvägsstationen på sommaren. Han och Gwen hade varit de ende som stigit av tåget där. Ingen tjänsteman hade synts till på stationen och de hade gått därifrån med en känsla av dåligt samvete och äventyr, därför att de hade kvar sina biljetter för nedresan. Båda hade känt sig som ute på hemliga äventyr hela den där dagen.

Och efteråt hade han gömt biljetterna och löven som ett minne av den.

Men nu... Tiden hade förvandlat dessa triviala föremål till reliker från en svunnen romantik.

Den 11 juli 1926. Det var datum på biljetterna. Sjutton år sedan. Han hade varit tjugoett år då. Hon sjutton. Hon hade varit hans första kärlek — och även hans sista.

Förtjusande Gwen Clayton! Hon hade varit som en ömtålig blomknopp, vacker och oskyldig. Var fanns hon nu? Hur hade livet behandlat henne under alla dessa år?

Sjutton. Då måste hon nu vara... trettiofyra. Och själv var han inte mera än trettioåtta. Hennes föräldrar — som han ansett vara hårda, obevekliga odjur — hade sagt att hon var för ung att tänka på giftermål på åtminstone tre år. Kanske de haft rätt, det var bara ett ungdomssvärmeri! Men var det det? Fastän han var så ung hade han dock varit gammal nog att veta vad han ville. Varför hade ingen annan kvinna intresserat honom, sedan han promenerade i skogen med Gwen Clayton?

Och nu hade han böjt sig för det oundvikliga och accepterat sitt öde som ständig ungkarl. Nitton år hade han ägnat enbart åt sin tjänst i tullen, och det gjorde honom på sätt och vis slö. Romantik, kärlek och Gwens klara ögon i den solfläckade skuggan i Thursledon-skogen tycktes tillhöra ett helt annat tidevarv.

— Som murgrönan slingrar sig kring den här eken, så kommer jag att hålla fast vid dig, hade hon sagt.

De hade gått ut på en lång promenad efter lunchen i den pittoreska, mörkpanelade matsalen på det gamla värdshuset Råbocken. I skogen hade de diamantglittrande dropparna av ett sommarregn börjat trumma mjukt mot löven ovanför deras huvuden, och de hade suttit tätt intill varandra mellan de höga rötterna på en stor ek. Han hade brett ut sin regnrock åt henne på mossan. Den unge förälskade mannen hade varit glad åt regnet, som givit dem anledning att sitta nära varandra. Och han hade också glatt sig åt att regnrocken hade varit ny. Han hade känt sig som sir Walter Raleigh, som bredde ut sin mantel åt drottning Elizabeth.

Kring stammen på den gamla eken hade ett ungt murgrönsskott slingrat sig. Gwen hade plockat ett par små grenar av det och bundit ihop dem med snöret från smörgåspaketet, som de haft med sig från Råbocken för att slippa uppsöka andra människor, när det blev tedags.

— Jag kommer att hålla fast vid dig, hade hon gnolat, när hon satte det lilla trohetstecknet i hans knapphål John Chandler kände sig orolig, där han satt i bilen. Han hörde åter hennes unga, mjuka stämma och kände beröringen av hennes fingrar och hennes andedräkt på sin kind.

De hade svurit varandra trohet den där dagen i skogen vid Thursledon. Svurit så som unga älskande göra med hela sin själ i blicken, och världen strålande i regnbågens alla färger sedd genom deras förälskade ögon.

Och sedan hade hennes föräldrar sagt, att hon inte fick gifta sig... förrän hon var tjugo år.

De hade högtidligt lovat att vänta på varandra. Under det närmaste året hade John Chandlers liv varit tålamod, då och då förgyllt av den älskades löften och hemliga kyssar.

Men drömmen hade bleknat bort. Kanske hade det inte varit Gwens fel. Hon hade varit ung och eftergiven. Oerfaren — som vax i sin mors händer. Och hennes mor hade aldrig varit välvilligt stämd mot honom. Vid slutet av det idylliska året hade föräldrarna tagit henne med till Carlisle. Det var troligen en nödvändig förflyttning, men den förälskade unge mannen hade tagit det som ett attentat mot deras unga lycka.

Det fanns förmögenhet i släkten — en rik faster till modern, och denna faster hade utvalt en viss Frank Tomlins som Gwens tillkommande. Eller kanske hette han Tomlinson. Något i den stilen i alla fall, och han var en avlägsen släkting. Gwen hade berättat att hon var den gamla damens älsklingsniece och att hon kanske skulle få ärva henne, om hon gifte sig med denne Tomlinson. Hennes föräldrar hade följaktligen uppmuntrat honom och ingen annan.

Naturligtvis hade Gwen och han skrivit till varandra, men bara en gång i månaden enligt hennes mors uttryckliga önskan. Så hade det kommit en tid, då hennes brev upphörde. Efter nära tre månader, då tre av Chandlers brev returnerats oöppnade, hade han fått ett kuvert med ett urklipp ur en ortstidning. Där stod att miss Gwendoline Clayton ingått äktenskap med mr Frank Tomlinson. Handstilen på kuvertet hade varit densamma som på hans egna returnerade brev. Hennes mors.

Till och med nu, så många år efteråt, mindes han med vilka bittra känslor han lagt ned urklippet i kuvertet med minnena från den underbara, strålande sommardagen, som de tillbringat alldeles för sig själva. Han kunde inte förmå sig att förstöra murgrönsbladen.

Men nu hade bitterheten försvunnit. Förtjusande lilla Gwen Clayton! Gift vid nitton års ålder med en man, som hon avskytt. Var fanns hon nu?

Thurledon — 8 kilometern.

Chandler fick syn på en vägvisare framför sig, saktade farten och tog den vänstra vägen. Den började stupa nedåt utmed en lång sluttning mellan mörka furudungar och bruna ormbunkar, som glittrade av frost. Landskapet låg allvarligt och drömmande i den avtagande vinterdagen.

— En underbar trakt, det här! mumlade Chandler och frågade sig varför han aldrig tagit bilen och åkt åt detta håll över någon söndag förut. Han ville inte erkänna för sig själv, att han omedvetet skyggat för dessa bitterljuva minnen från ungdomen. Men i dag var allt annorlunda. De vittnade murgrönsbladen hade väckt en lockande tavla till liv. De hade oemotståndligt lockat honom att uppliva sin sommarkärlek, medan det var vinter både inom och utom honom.

Inom fem minuter kom han till de första utposterna av byn. Slutligen körde han fram till Råbocken i byns andra ände. Han bromsade in på den kullerstenslagda gården och steg ur.

Ja, det var likadant! Den gamla skylten med den målade råbocken var urblekt och färgen hängde i flagor. Fönstren var blyinfattade som förut. Det var likadana hemtrevliga, varmt röda gardiner i barlokalen. Samma känsla av frid och oföränderlighet. Bakom och ovanför huset sträckte sig de nakna grenarna av en stor alm och kom det låga, vindslitna taket att se ännu lägre ut.

För John Chandler var det mer än ett pittoreskt gammalt värdshus. Det var en sammanbindande länk med hans enda kärlek. Det lilla fönstret på gaveln alldeles utmed skylten hörde till det rum, där han och Gwen hade varit lämnade åt sig själva. Efter sin enkla måltid hade de stått hand i hand och sett ut genom de små rutorna mot de pittoreska stugorna mitt emot under det kråkorna flugit kring trädkronorna.

Han gick in genom dörren till den lilla barlokalen och nickade till de två lantbrukarna som sutto därinne. En man stod bakom disken. Chandler hälsade på honom, beställde en drink och frågade sedan om det fanns ett rum över söndagen.

Han fördes upp till ett rum på baksidan av värdshuset i den del, som han inte kom ihåg. Mannen, som bar upp hans väska, talade om att det fanns en nybyggd flygel. Det fanns ett halvt dussin nya rum, alla hemtrevligt möblerade, men de saknade den gamla atmosfären, som funnits i den ursprungliga byggnaden.

— Vi har så många resande här nu för tiden, sir, förklarade mannen och gick prosaiskt över till att tala om det nya garaget. Chandler drog den slutsatsen att han var värd på stället. Det stämde; han och hans hustru skötte rörelsen för ägaren, en miss Melrose.

I matsalen träffade han senare värdens fru, mrs Verdin. Hon var inte den fetlagda, moderliga kvinna som han kom ihåg hade passat upp på honom och Gwen den där julidagen för sjutton år sedan. Och detta var inte heller det rum, där de ätit då. Detta var i den nya flygeln, hade nya »antika» möbler och en stor, men gudskelov för tillfället tyst radio.

Chandler pratade med värdinnan och nämnde den feta, moderliga kvinnan. Men mrs Verdin mindes inte sin företräderska.

— Det var nog före min tid, sade hon. Stället har bytt ägare flera gånger under de sista tio åren. Min man och jag har varit här i tre år.

I skymningen gick han på upptäcktsfärd genom byn och gick sedan tidigt till sängs. Nästa morgon sade han sig, skulle han gå den gamla vägen de en gång vandrat. Det var lika bra att han tog sig en titt på alltsammans. Det var dumt det hela, men då han nu en gång var här...

Så fort han slutat sin ensamma frukost gav han sig ut på sin pilgrimsfärd. Efter en stunds letande fann han den stig, som förde utmed fälten bort mot skogen. Åkrarna låg plöjda och frusna nu, men när han och Gwen gått där, hade säden susat för den varma sommarvinden och vallmon hade lyst röd bland de höga stråna.

Skogen verkade mera välbekant trots de nakna grenarna, de vissnade ormbunkarna och hopsnodda trädrötterna. Han gick hela stigen tills han kom fram till de öppna åkrarna igen, då vände han och gick tillbaka.

Han hade gått förbi flera ekar, och vilken som helst kunde ha varit det träd, där han och Gwen suttit. Chandler stannade tankfullt vid varje ek på återvägen. Hans tankar gingo tillbaka i tiden och rekonstruerade scenen.

Ja, det här trädet måste det vara. Det växte murgröna uppför stammen i varje fall. Men nu var det inte något nyss uppkommet skott. Den hade slingrat sig uppför stammen och långt ut på grenarna. Underligt att tänka sig att denna slösande gröna slingerväxt en gång varit en liten planta, som hans älskades vackra händer kunde ryckt upp med roten. Och ännu underligare att tänka sig henne som gift och kanske mor till snart vuxna barn.

Chandler såg mot ekens rötter. Var det där de suttit och kysst varandra?

Han ryckte upp sig, vände helt om och började gå tillbaka till byn. Låt det förflutna vara begravet! Han kallade sig en dåre, en vek och sentimental dåre.

Han stack handen i fickan för att ta fram sin tobakspung och träffade på kuvertet, som så länge legat gömt i hans byrålåda. Han drog upp det och tänkte kasta bort det. Men en halv tanke att det skulle vara helgerån kom honom att stoppa ned det igen.

Snart drog han djupa bloss på sin pipa i den friska luften. Han kastade bort tändstickan med en häftig rörelse. Ja, det var bäst att glömma!

På värdshuset sade han till värdinnan, att han ändrat sig och tänkte resa samma dag. Han betalade räkningen, otålig att komma därifrån, och backade sedan ut sin bil ur det nybyggda garaget. Det var svårt att vända på den steniga gården, där någon tanklös människa lämnat en annan bil mitt i vägen. Äntligen hade han kylaren vänd åt rätt håll och lade om växelspaken. Han var glad att det var över. Han borde vetat bättre än att resa hit. Chandler kastade en sista blick upp mot den urblekta skylten med råbocken. Nå, han skulle aldrig komma hit mera!

Plötsligt stelnade han till av förvåning. Där skymtade Gwen Claytons ansikte bakom de blyinfattade rutorna! En vision skapad av hans tankar!

Hon stod orörlig och såg bort mot stugorna. Han fann att han stigit ur bilen igen. Men hon stod kvar där, orörlig.

Plötsligt rörde hon på sig. Hon såg ned på gården och mötte hans blick.

Chandler stirrade misstroget uppåt. Sedan rusade han tillbaka in i värdshuset, sprang genom hallen och skyndade uppför trappan. Han visste precis vilken dörr det var. Inom ett par sekunder knackade han på den. Hans hjärta slog häftigt.

Dörren öppnades. Gwen Clayton stod mitt emot honom. Hon var inget spöke utan en levande varelse, lika vacker i sin fulla mognad, som hon varit vid sjutton år.

De funno inga ord. Tiden stod stilla, det närvarande och det förflutna blandades i hans förvirrade hjärna. Han hörde sin egen röst liksom långt i fjärran, men vad han sade visste han inte.

Han trevade framför sig och kände hennes händer i sina.

— Gwen!

— John!

— Men älskling. Hur?... Varför är du här?

Hon drog djupt efter andan.

— Jag bor här nu, John. Råbocken tillhör mig.

— Men du — miss Milrose..

— Jag har ändrat namn. På grund av gamla fasters testamente. Det var ett uttryckligt villkor.

Hon log och han gick långsamt in i rummet mot den barrvedsbrasa, som var det enda ljuset i rummet. Hon såg in i hans ögon och det uppstod en stunds tystnad mellan dem. Han tyckte sig märka en tyst förebråelse i hennes blick.

Förebråelse! Var det inte hon, som...

— Sjutton år sedan jag såg dig, John! Är det inte sjutton år?

Förebråelsen var inte längre stum. Hennes röst uttalade den, inte med ord men genom tonfallet.

Han endast nickade. Åter kämpade han mot samma rörelse, som han känt inför hennes unga, oskuldsfulla skönhet för länge sedan. Med en protest som inför en orättvisa trevade han i fickan för att finna svaret på hennes förebråelse. Han drog fram det gamla tidningsurklippet, underrättelsen om hennes giftermål.

— Din mor skickade mig det här, sade han och räckte henne det.

Hon läste de tryckta orden med en blick, som om hon sett dem förut. Urklippet föll ur hennes hand ned på mattan.

— Min mor skickade det till dig? Men det var ju min kusin!

Hennes röst var skarp och hon såg förfärad på honom.

— Kusin?

— Det var hon, som gifte sig med Tomlinson. Och inte ens då fick hon ärva faster. Trodde du att det var jag som gifte mig med honom?

Han stirrade som bedövad på henne.

— Men — men vad annat skulle jag tro? frågade han.

— Min egen mor! Må Gud förlåta henne. Vad hon måste tyckt illa om dig. Hon var förtvivlad och tog hämnd på dig.

Han tog hennes hand.

— På oss, Gwen!

Under alla dessa år hade han försökt glömma henne, men hon hade hållit fast vid honom. Hon hade byggt sitt liv på ett minne av deras unga kärlek, som kommit tillbaka till denna plats... Men så mindes han, i vilken dager hon måste se honom.

— Jag skrev till dig, Gwen — många gånger. Du svarade aldrig.

Hennes fingrar slötos hårdare om hans. Hennes ögon sågo upp mot honom och eldskenet blänkte i hennes tårar.

— Jag var sjuk i flera månader, John. Det måste ha varit då. Jag fick aldrig dina brev. Men jag skrev — jag skrev verkligen till dig, när jag blev frisk igen.

— Åh, åj, stönade han. Se vad de ha gjort med våra liv! Allt var slut för mig, tyckte jag. Sedan du gift dig — sedan jag fått urklippet — antog jag en plats ute i Östern för två år. Jag trodde jag skulle kunna glömma därute.

— Men det gjorde du inte! Det gjorde du inte, John! Och jag har aldrig glömt. Den där dagen, när vi satt tillsammans under träden i skogen... jag går ofta dit...

John Chandler tog upp kuvertet ur fickan och tog fram kvisten med de gulbruna murgrönsbladen.

Hon tog den ifrån honom och åter fylldes hennes ögon med tårar.

Han lade armen omkring henne, och de spröda bladen krossades mellan dem, när han drog in henne i sin famn.

— I morgon, sade han och såg ned i hennes ögon, i morgon skall vi gå dit igen — tillsammans.

Nytt och flytt

Dagens namn:

SUSANNA.

Solen går upp kl. 4.28 och ned kl. 20.05.

Morgondagens namn:

KLARA.

Solen går upp kl. 4.31 och ned kl. 20.02.

Dagens dikt:

Och solnedgångar, som drömde
på speglande, blickstilla vatten,
till över dem sommarnatten
sitt glittrande stjärnljus tömde
Vänd åter, o signade tid
av frid, av frid!

(ALBERT HENNING).

Blygsam G. B. S.

Georg Bernhard Shaw visade på sin 94-årsdag en blygsamhet som skulle förvånat hans beundrare för bara fem år sedan. Han sade inte längre att han var den nu levande störste dramatikern och politiske tänkaren. I ett brev till Shawsällskapet i Amerika förklarade G. B. S. att "jag under mina bästa dagar var en av världens hundra bästa dramatiska författare".

Shaw tillbringade dagen i stillhet. Till betjäningen sade han:

— Inte ett ord om födelsedagen får nämnas i detta hus.

Till brevbäraren sade han:

— Jag vill inte se några födelsedagskort. Jag kommer att kasta ut dem med detsamma.

Till en journalist sade han:

— Jag tänkte att man som vanligt väntar sig någonting av mig till födelsedagen så jag har skrivit en pjäs till.

— Jag har betecknat den som "en liten komedi". Den är i fem akter och jag skrev den på sju dagar.

Pjäsen heter The Lady, She Would Not (Damen sade nej).

Från Afrika.

Ja, detta utspelade sig alltså, som redan antytts, i Afrika — det s. k. mörkaste.

Rent ut sagt på ett så mörkt ställe att människorna där räknar varandra som delikatesser.

Det var alltså den förtvivlade modern som kom till stammens medicinman och bad om bot för sin lille pojke.

— Det måste vara något fel på honom, sade modern. Han vill inte äta någon.

Inspirerande förebild.

Hur mycket är en miljon?

En miljon är naturligtvis en miljon, varken mer eller mindre. Men har ni någonsin försökt göra er en verklig föreställning om vad som menas med en miljon? Har ni försökt räkna till en miljon — i så fall har ni nog inte räknat till slut, för om man räknar en siffra i sekunden och håller på i tio timmar om dagen, så blir man inte färdig förrän efter trettio dagar.

Om man förstorar en människa en miljon gånger, blir resultatet en jätte om 7,100 kilometers längd, och om en miljon mäninskor skulle ställa sig skuldra vid skuldra, så skulle de räcka exakt 250 km. Den som vill leva en miljon timmar måste bereda sig på att bli 120 år gammal.

En fluga är i allmänhet sju millimeter lång, förstora den en miljon gånger, så får ni ett odjur av sju kilometers längd. Om man förstorar ett hårstrå en miljon gånger skulle det bli hundra meter tjockt. En bok med en miljon sidor, tryckta på vanligt papper, skulle knappast få rum på en femtio meter lång bokhylla.

För att till slut ge ännu ett litet begrepp om hur stor en miljon är, kan man nämna att det ännu inte har gått en miljon dagar sedan vår tideräkning började. En miljon dagar är nämligen 2,700 år.

Antonius:

Valrörelsen bryter ut

SOMMAREN BÖRJAR ÅLDRAS, solen går in i kräftans vändkrets, på sommarens f. d. blomsterängar, i björkdungar och tallbackar reses talarstolar och monteras högtalaranläggningar, väggar och plank tapetseras med kolorerad politik och Torekow sörjer sin store badcharmör Bertil Ohlin, som fått annat att göra. Kort sagt: valrörelsen bryter ut.

Egentligen skulle valrörelsen inte ha fått börja förrän den 13 augusti, och riktigt fullt pådrag blir det väl heller inte förrän då, men så länge kunde partiledarna inte ge sig till tåls. Folkpartiledaren Bertil Ohlin startade redan någon gång i våras. Han besitter ju en så våldsam energi och vitalitet, läste jag i en damtidning för någon tid sedan, att han ibland måste ge sig ut på stan och springa för att förbruka en del av överflödsenergin. Han måste alltså börja valrörelsen så där tidigt, och då var de andra partiledarna tvungna att följa efter. Så började det politiska söndagskrig, som alltjämt pågår och sakta men säkert intensifieras.

Jag har de senaste veckorna kuskat omkring en del i riket, mest för eget nöjes skull men i någon mån också för att avlyssna stämningen ute i bygderna inför det stundande stora valslaget. Det är mest folket på landsbygden som jag kommit i kontakt med, i någon mån även semesterfirare på badstränder och tältplatser. Jag tycker mig ha märkt att valrörelsen ännu inte satt sinnena i brand i någon nämnvärd grad. Man har ännu inte börjat syssla med politik till vardags så att säga utan betraktar den mera som ett söndagsnöje. Att jag fick detta intryck berodde kanske till stor del på att jag under hela tiden befann mig mitt i slåttern. Jag började nämligen mina strövtåg i sydligaste Småland, vid blekingegränsen, just när slåttern började där, och fortsatte sedan i långsam takt upp till Storsjö-bygden i Jämtland, där jag intog de tre veckor senare lagom till slåttern skulle börja där. Det var politiskt inte särskilt lätt att få något politiska samtal på åkerrenen då i skuggan av hövolmar, och något talat så sörjde jag inte nämnvärt över den saken.

Det var egentligen först i Dalarna, som jag mötte någon politisk aktivitet, inte hos dalmasarna och kullorna men på husväggar och plank. Folkpartiet hade nämligen kladdat ner hela Dalarna, särskilt Siljansbygden, med sina affischer om att det måste löna sig att arbeta och att folkpartiet vill trivsel i samhället. Folkpartiaffischerna kom emellertid i skuggan av affischerna om Himlaspelet i Leksand, som tilldrog sig större intresse och dessutom var vackrare. Nu existerar ter sig detta affischkrig i Dalarna på något sätt symboliskt med tanke på den religiösa kris, som nu skakar folkpartiet i dess grundvalar.

Det var förresten strax utanför Leksand som de ovannämnda folkpartiaffischerna kom att få en politisk effekt, som säkerligen inte var avsedd. De båda affischerna skrek gällt ut sina klyschor från en anslagstavla i en vägkorsning. På ett åkerfält bakom affischerna höll en man och en kvinna på att hässja hö. Jag stannade och pratade med dem. Mannen var 78 år och kvinnan ett par år yngre. Två pojkar och tre flickor hade de fostrat upp på gården, men inget av barnen hade stannat kvar hemma. De var gifta och bosatta på olika håll i landet. Ingen av dem var jordbrukare. Jag undrade om inte ändå någon skulle komma hem och överta gården.

— Nä, det händer säkert inte, och jag klandrar dom inte för det, sade den gamle dalmasen. De har allihop sett hur litet det lönar sig att gå här på gården och slita. Mor och jag har slitit här i hela vårt liv, och vi är då sannerligen inte rikare nu än när vi började.

På landsvägen susade det ena dollargrinet efter det andra förbi. Det var folk som skulle till de förnämliga hotellen och pensionaten och de egna sommarvillorna runt Siljan för att tillbringa semestern där. För dem hade det tydligen lönat sig att arbeta, och trivseln hade de väl knappast någon anledning att klaga över. Men de två gamla på åkern, hur har arbetet lönat sig för dem? De har aldrig i hela sitt liv haft någon semester och får det antagligen inte heller. Ett helt livs arbete har inte gett så mycket, att de vid uppnådd pensionsålder kunnat lämna arbetet och bekymren för gården, utan de har måst fortsätta att arbeta och får forsätta därmed tills de stupar.

När jag åter satt på min trampcykel och bredkäftade dollargrin fräste förbi mig som oljade blixtar tänkte jag på den där folkpartistiska parollen "Det måste löna sig att arbeta". Den passade precis in på de gamla på åkern. Men hur vill folkpartiet förverkliga denna paroll? Kommer arbetet att löna sig bättre för detta gamla jordbrukarpar och deras yrkesbröder landet runt om folkpartiets skatteförslag genomföres, d. v. s. om större inkomsttagare får väsentlig skattelindring, medan lägre inkomsttagare får ingen eller mycket ringa skattelindring, samt om denna skattesänkning för de högre inkomsttagarna finansieras genom att jordbrukarnas inkomster minskas med 10 procent, som Dagens Nyheter föreslagit? Professor Ohlin skulle nog kunna få svar på den frågan av det gamla bondeparet, som hässjade hö i skuggan av folkpartiaffischerna.

Gustaf Freij blir sundbybergare?

MALMÖ. (TT)

Gustaf Freij, Brottarklubben Spartas olympiske guldmedaljör, har enligt Arbetet fått ett erbjudande att flytta till Sundbyberg. En befattning vid sundbybergspolisen står vikt för honom, om han accepterar, och i så fall kommer han att tävla för Ares, Frans Westergrens klubb. Freij har ännu ej lämnat definitivt svar.

En fullträff

På en station i Norrland inträffade det i seklets början, omtalar Signalen, att en vagnslast djurben från ett slakteri ställdes på första spåret intill järnvägens restaurang. Som bekant sprider detta godsslag en olidlig stank sommartid.

Restaurangens fönster var öppna och en officer, som intog sin middag där, blev givetvis delaktig av odören. Han gick ut på plattformen, träffade en stationskarl och påtalade i upprörda ordalag det olämpliga i att placera en vagn med sådant innehåll just på den platsen. Stationskarlen, som givetvis var oskyldig, ilsknade också till och svarade:

— Stäng fönstret då! Förresten vad är det för en sorts officer, som inte tål lukten?

Ställsam förhoppning.

— När blev du morfar, morfar?
— När du föddes, Göran lille.
— Och förut var du inte alls morfar.
— Nej, min gosse.
— Vad får jag då för det.

Inspektören för pansartrupperna,

överste Birger Pontén, gästade på tisdagen Falkenberg och åsåg pansarkadettskolans övningar i taktik, som ägde rum i stadens närhet. Översten uttalade sin belåtenhet och sade sig ha ett gott intryck av kadetternas arbete. Överste Pontén kommer även i dag att följa skolans övningar, som även de omfattar taktik.

Cellulosavadd blir dyrare.

Priskontrollnämnden har fastställt nya normalpriser på cellulosavadd i konsumentförpackningar. Beslutet innebär att nämnden har medgivit prishöjningar med högst 6 öre pr kg. För oblekt vadd och högst 8 öre pr kg för blekt vadd.

JOHAN SEWERIN:

London-expon 1951 - fest eller fiasko?

NÄR ENGELSKA TIDNINGAR och tidskrifter för ett år sedan skrev om den stora London-utställningen 1951 var de alla fulla av optimism och goda förhoppningar. Allt vad tiden lidit har däremellertid blandat sig en hel del pessimistiska toner i uttalandena och även ganska besk kritik av det hela. När man under grävningarna på utställningsområdet på cirka 4 meters djup hittade ett skelett, uppfattades detta genast som ett mycket illavarslande omen och kritikerna blev strax mera högljudda. Sedermera har ju också det utrikespolitiska läget förmörkat utsikterna för London-expon och man kan ju rent av frukta att den får inställas.

Egentligen är Expon tänkt som en festlighet till åminnelse av den första större utställningen i London, nämligen den av år 1851. Denna hölls i Hyde Park och var i själva verket tämligen obetydlig om man jämför den med nästa större utställning i London, Wembley-Expon åren 1924—25. Industrin var inte så utvecklad för 100 år sedan, men där visades åtskilliga saker, som även nu skulle tilldraga sig nyfikenhet — om inte annat.

Idealisk säng för sjusovare

Där visades t. ex. en kniv med 1,851 blad — man får hoppas att det inte var en fickkniv! — samt en säng som var avsedd för verkliga sjusovare. Dess maskineri gick nämligen att ställa in sålunda, att det på ett givet klockslag välte ut den sovande på golvet. Jag vet inte om den uppväckte någon vidare köplust, men däremot är det troligt att en annan uppfinning vann uppskattning bland djurskyddsvänner. Denna uppfinning var en metrev, som utom krok också var försedd med en hammare, vilken vid napp drämde fisken i huvudet.

Wembley-utställningen omfattade en areal av 227 acres, medan 1951 års Expo mitt inne i London inte blir större än 27 acres. En under kriget sönderbombad areal invid Waterloo-stationen har röjts av och där håller nu 1951 års Expo på att växa fram, d. v. s. huvudutställningen blir förlagd där, men den får annex på flera håll i staden. Det egentliga nöjesfältet har såsom förlagts till Battersea Park, där det skall växa upp en kopia av Tivoli i Köpenhamn eller Gröna Lund i Stockholm. Vidare är det meningen att alla konstgallerier och museer i London skall ha speciella utställningar, det skall bli musikfester, teaterhögtidligheter och filmförevisningar i stor skala. Slutligen skall det bli en byggnadsutställning i östra London, där ett stort utbombat område skall helt nybyggas med moderna bostäder i större och mindre block, kringbyggas med trädgårdar samt möbleras fullständigt. Efter utställningstidens slut skall bostäderna överlämnas till bostadsbehövande familjer.

Duplikatexpo bygges för fartyg

Men utställningsbyggarna har ännu vidlyftigare planer. Det är meningen att det viktigaste av utställningen skall byggas i duplikat och visas även i ett antal större städer runt om i Storbritannien, och man hyser t. o. m. avsikten att bygga en duplikat-expo ombord på ett större hangarfartyg, som skall besöka större hamnstäder i landet.

Det är alltså meningen att London-expon av 1951 skall bli en hela landets folkfest, eller som kung Georg framställde det: en allmän tacksägelsefest. "Drottningen och jag", sade konungen vidare, "är övertygade om att varje familj i varje del av vårt land skall taga del i denna stora festlighet, som syftar att visa att Storbritannien lever, nu som alltid, och är berett att intaga sin rättvisa plats bland världens nationer."

Detta är alltså vad man avser att åstadkomma med London-Expon, men på sistone har de kritiska rösterna blivit mera hörbara. Mången tycker att sådana utsvävningar i byggande, som nästa års London-Expo blir, är olämpliga i dessa svåra tider med bl. a. brist på alla slag av byggnadsmaterial. Två stadsdelar, som ligger alldeles intill utställningsområdet, nämligen Chelsea och Kensington, ha beslutat att inofficiellt bojkotta utställningen, som de giftigt kallar "ett monument av misshushållning". Flera större städer, vilka också blev svårt sönderbombade, har begärt att få bygga för 10 milj. pund och tilläts att spendera bara en halv miljon, medan utställningen i London kommer att kosta över 11 milj. pund — 165 milj. kronor i svenskt mynt.

Upplagt för ekonomisk katastrof?

Expo-bestyrelsen räknar med att kunna ta emot 65,000 besökare om dagen för en avgift av tre och en halv shilling i inträde. Wembley-utställningen tog in så många som över 300,000 besökare per dag men gick ändå med förlust. Därtill kommer att en av Englands främsta arkitekter påstår att man ingalunda kan släppa in 65,000 personer på utställningsområdet. Tar man in mer än 20,000 kan det lätt bli katastrof, påstår han.

Utställningsbestyrelsen räknar med att få massor av utländska besökare, bl. a. ända till 700,000 amerikaner. Men — säger de kritiska — var skall man hysa alla dessa främlingar? Och så tillägger man giftigt: Vi kanske skall hysa in dem i de stora och djupa skyddsrummen! Bestyrelsen å sin sida hoppas på hjälp från privata våningsägare: hushållen skall säkerligen släppa till sina lediga rum. Tror man.

Detta är en del av kritiken mot London-Expon, och det finns tidningar som fruktar att alltsammans skall sluta med fiasko och platt fall, de antyder det till och med i rubrikerna. Kan den stora engelska fest- och minnesutställningen verkligen göra succé om man tar i beaktande den kritik som riktats emot den, undrar de mera betänksamma, Tja, säger andra, vi får dock komma ihåg, att så gott som alla utställningar väckt en storm av kritik och de allra flesta av dem har trots allt gjort stor framgång.

Det är kanhända bäst att wait and see, menar man, och framhåller, att London får en ny, stor konserthall genom utställningsbygget. Denna hall skall bli kvar även efter utställningen, men för övrigt är det meningen att bebygga utställningsområdet med en teaterbyggnad samt ett antal hus för the Government, d. v. s. lokaler för regeringens mångahanda kommissioner och byråer.

Utställningsområdet, som före bombningen fylldes av fula industriruckel och sjabbiga andra hus, skall alltså för framtiden bli ett av Londons snyggare partier med vacker promenad efter Thamesfloden i stil med Embankment på norra flodsidan. Därför, allt som allt, skall London draga stor nytta av utställningen även efter dess stängning och framför allt skall Expon — även om kostnaderna inte kan täckas genom inträdesavgifterna — tillföra England stor goodwill ute i världen.

Så vida intet nytt tillkommer är det troligt att London-Expon av år 1951 kommer att genomföras programenligt alla kritiker till trots.

En fullträff

En dag uppsöktes en miljonär av en ung man som hade ett fantastiskt projekt i tankarna. Det behövdes bara litet pengar.

— Mja sa miljonären jag vet inte riktigt...

— Men snälla ni sa den unge mannen här finns inte plats för några invändningar. Med min hjärna och era pengar — vad har vi att förlora?

— Mina pengar, sa miljonären.

Genial hårdiktator avliden

I New York dog häromdagen en av världens främsta hårkonstnärer som är värd att fortleva i damernas minne. Den avlidne är Louis Napolitan, född italienare, som för nästan trettio år sedan utvandrade från hemstaden Sorrento med USA som mål. Först började han en framgångsrik karriär som ingenjör men bytte sedan till den högre frisörkonsten och blev en tid världshårmodets diktator för miljoner lydiga damernas del. Det var nämligen Napolitan som inspirerade och kreerade såväl pagesom vindrufsfrisyrerna, på sin tid omhuldade av alla damer som ville vara snyggt kammade — och vem säger att inte Napolitans kreationer snart kan uppleva en come back? Men den avlidne hårkonstnären sysslade inte bara med frisyrer, han hann också skriva bestsellern "6000 år hårmode", där han med obegränsad fantasi skildrat och spått de tusen sinom tusen möjligheter att variera damernas hår. Utöver sitt institut i New York skötte Napolitan också posten som chefsrådgivare för hithörande frågor i Hollywood — och det kan nämnas att hans ingeniösa händer var försäkrade för 1 miljon dollar.

Rossellina:

Stromboli blev förvanskad av amerikanerna

VENEDIG (TT — Reuter).

Den på internationella filmfestivalen med största spänningen motsedda filmen är "Stromboli", regisserad av Rossellini och med Ingrid Bergman i huvudrollen. Rossellini har, nämligen lovat visa originalversionen, inte den upplaga som fick dålig kritik i USA. Rossellini hävdar liksom tidigare, att han inte godkänner den upplagan och inte haft något som helst att göra med de av amerikanerna företagna ändringarna.

HELSINGFORS: Sammanlagt 80,000 landminor har oskadliggjorts efter krigets slut i Finska Lappland därav mer än 71,000 den första fredssommaren. 570,000 granater har påträffats, därav 26,000 innevarande sommar.

Bagatell.

— Hur många grader är det i dag?
— 25.
— Det var väl inget att tala om.
— Nej, men det var ni som började.

Miss USA

19-åriga Majorie West kandiderar till Miss Americatiteln. Det verkar som om hon hade ganska goda chanser, eller hur.

Armbandsuret har nått medelåldern

De flesta människor i någorlunda industialiserade länder har numera armbandsur, trots att den klockformen bara är 45 år gammal. Det var år 1905 som engelsmannen Hans Wilsdorf "uppfann" armbandsuret, vilket så småningom kom att revolutionera hela urindustrin. Wilsdorf lever än, är bosatt i Genéve, 70 år gammal, och har tjänat en jätteförmögenhet på idén att bära klockan på handleden i stället för i fickan.

Någon särskilt stor uppmärksamhet väckte det inte när han första gången sökte lansera sin idé. Folk fortsatte att bära klockan i fickan, armbandsuret var bara ett kuriosum. Men omkring 1910 vann hans idé uppmärksamhet i Schweiz och därmed var framgången given.

Märkligt nog blev det ingen fackman i egentlig mening som uppfann armbandsuret, Wilsdorf är ingen utbildad urmakare, vilket inte hindrade att han sedermera uppfann även vattentäta uret, därpå det självuppdragande och till slut det som både är vattentätt, drar upp sig själv och visar datum.

Hur mår majoren själv?

Ett västsvenskt regemente hade bl. a. egna svingårdar. De förestod av en korpral. En morgon kommer kasernofficeren, major X. och inspekterar.

— God morgon, korpral. Hur mår grisarna i dag?

— Tack bra, hur mår majoren själv.

SAGT och SKRIVET

En skånsk historikers klagan över att de skånska barnen nödgas fira Gustav Adolf utan att vara berättigade därtill genom sina förfäders tarperhet på slagfältet har djupt intresserat oss göteborgare som har förmånen att få bebo Skåne om sommaren.

För att höra de skånska barnens egen syn på saken vände vi oss till Egon, 12 år. Försiktigtvis inledde vi med frågan: — Vad vet du om Gustav Adolf?

— Han är halvback i Förslöv-IF, svarade Egon rappt.

Kaj i GHT.

De två mest betydande "proletärförfattarna" bland trettiotalisterna. Eyvind Johnson och Harry Martinson, borde ofelbart ha blivit märkta av sin tidigaste miljö, ifall gängse teorier alltid hölle streck.

Sten Selander

...hjärtat har sina skäl, om vilka förnuftet ingenting vet.

Pascal.

Jämtshistoria

Så en historia från förra världskriget, som vi hämtat ur "Jämtehistorier". Som en del av våra läsare kanske minns så rådde det då transportförbund på hö. På landsvägen kom det en dag en gumma i en avlägset belägen Jämtlandssocken bärande på en börda hö, medan hon i andra handen ledde en ko. Länsman kom åkande i bil. Då han varseblev gumman, bromsade han in bilen och sa:

— Vart ska ni?

— Jag ska te tjurn me kon min.

— Ja, men ni har ju hö med er också — det är transportförbud på hö, så det måste jag taga i beslag.

— Kära hjärtanes, sa gumman, kan länsman göra koa tjänsta, så får'n fäll ta hötappen.

Några turister voro på besök i X socken. De kom fram till ett torp, varifrån det var en härlig utsikt. Långt borta skymtade en stor sjö, som man ej visste namnet på. Då en gammal man kom gående, frågade man honom: "Hör Ni, far, vad är det för vatten där?"

"Va?" sade gubben.

Turisterna upprepade sin fråga: "Där", sade den gamle, "dä" ä' vanlit sjövatten."

Damernas hörna:

En semesterklänning

När man reser på semester, har man ofta "resväskebekymmer". Man vill ha så litet packning som möjligt, men ändå ha några klänningar att byta med. Den tecknade klänningen är därför en idealisk semesterklänning. Den kan med små arrangemang förvandlas och piffas upp så att man i stället för en klänning — hur konstigt det än låter — får fem olika klänningar. På teckningen till höger ser vi klänningen i sin helhet. Den är sydd av lila siden och modellen är klädsam med rynkad kjol och till den en lös blus av skärp över. Blusen är rynkad från midjan och från axlarna och knäppes bak med ett blixtlås.

Vill man se riktigt söt och kvinnlig ut, fäster man ett par manschetter och en jabot på klänningen.

Man kan också ha en storblommig tunn blus med vida, rynkade ärmar till kjolen. Blusen på teckningen är i vitt och samma lila färg som kjolen. Denna composé är sommarsval och ser samtidigt elegant ut.

Prickigt är ju alltid trevligt. Varför inte då sy en väst, skärp och eventuellt en liten hatt av prickigt tyg, som teckningen visar? Västen är rak och vid i ryggen, skärpet knäppes med en knapp fram. Hatten har också en liten fjäder av samma prickiga tyg.

Nedersta teckningen visar ett originellt sätt att förändra klänningen. Man fäster helt enkelt ett vackert band på livet och en rosett av bandet fästes på skärpet.

På detta sätt får man så litet packning som möjligt eller får rum med andra saker, som man annars hade tänkt, att man inte kunde taga med.

Hill.

LAHOLMS TIDNING - ENDA TIDNING SOM UTGIVES I LAHOLM

RADIO

Fredagen den 11 augusti

Riksprogrammet:

6.15 Vardagsmorgon. Därefter: Grammofonmusik.
6.30 Nyheter och väderlek. Därefter: Grammofonmusik.
7.40 Morgonandakt. Redaktör Oskar Terning.
8.00 Nyheter och väderlek.
8.15—8.20 Lediga platser.
10.30 Semestermusik.
12.00 Klockspelet i Stadshustornet Dagens dikt. Därefter: Dagens revy.
12.30 Nyheter och väderlek.
12.45 Spannmålsskörd och spannmålslagring. Föredrag av civilingenjör Tore Lundström. (Uppsala.)
12.55 Tidsignal.
13.00—14.00 Konsert av Norrköpings radioorkester. Dir.: Hans Eichinger.
17.00 Väderlek.
17.10 För flickor och pojkar: Välkomna hit! Med Öystein på rundtur i Oslo.
17.25 Musik, musik, musik. Hos musikledare på Sånga-Säby.
17.45 Ny finlandssvensk lyrik: »Relief» av Ralf Parland. Uppläsning av författaren.
18.00 Grammofonmusik. 1. De persiska slavinnornas dans ur »Hovansjtsjina» (Modest Mussorgskij), Royal Philharmonic Orchestra. Dirigent: Thomas Beecham. 2. Boris monolog ur »Boris Godunov» (Mussorgskij-Rimskij-Korsakov). Solist: Boris Christoff. The Philharmonia Orchestra. Dir.: Issay Dobrowen. 3. Berceuse Fiss-dur (Sergej Liapunov). Louis Ketner, piano. 4. Had I only known (Tjajkovskij). Oda Slobodskaya, sång. 5. The donkey serenade (Friml-Stothart-Wright-Forrest). Morton Goulds orkester. 6. Sommarskyar, foxtrot (Silvers-Alm). Oscar Rundqvist, sång. Jerry Högstedts ork. 7. Ekströms vals (uppt. Sigurd Ågren). Sigurd Ågrens dragspelsorkester. 8. Stadsbudsvisan (Roland-Fürst-Dervin). Sigge Fürst, sång. Einar Groths orkester.
18.45 Veckans löpsedel.
18.55 Meddelanden.
19.00 Nyheter o. väderlek. Dagens eko.
19.30 Exotiska schlagertoner. Grammofonkåseri av Nils Gustaf Holmquist.
20.00 På luffen.
20.15 Konsert av Göteborgs radioorkester. Solist: Francis Akos, violin. Dir.: Sixten Eckerberg.
21.00 Drottning för en dag. Ett karnevalsminne av Axel Gauffin
21.20 Symfonikonserten forts.
21.55 Televisionen har premiär i Danmark.
22.15 Nyheter och väderlek.
22.30—23.00 Max Skalkas ensemble spelar från Folkets Park i Malmö.

Lördagen den 12 augusti

Riksprogrammet:

6.15 Gökotta. Morgonvandring till fågelsång.
6.30 Nyheter och väderlek. Därefter: Grammofonmusik.
7.40 Morgonandakt. Redaktör Oskar Terning.
8.00—8.15 Nyheter och väderlek.
12.00 Klockspelet i Stadshustornet. Dagens dikt. Därefter: Ninni Elliot sjunger. Vid flygeln: Karin Pfeiff. (Halmstad.)
12.30 Nyheter och väderlek.
12.45 Skivnytt.
12.55 Tidsignal.
13.00 Sam Jakobssons saxofonkvartett.
13.20 Ur »I yttersta västern» av Artur Heye. Uppläsning av Jan-Olof Strandberg.
13.50 Rendez-vous hos Lehár med Rita Jærland och Einar Groths ensemble.
14.20 Warrah, den tama vargen. Kåseri av Torsten Boberg. (Östersund.)
14.35 Malmö Folkskolors Lärarkör sjunger. Dir.: Olle Hult.
14.55 Hälsningar från Geordie. Ett program om Newcastle och Tyneside.
15.20 Musik på lördagsmiddagen med Hasse Bohmans kvartett (Halmstad), Georg Enders ensemble och grammofon.
16.25 Barnteatern: Nalle Puh av Bigi Rvbrant efter A. A. Milnes bok. Del III: Nalle Puh och de tre små husen. (Repris.)
17.00 Väderlek.
17.10 Sommarfönstret.
17.40 Johann Sebastian Bach: Sonat g-moll för soloviolin. Endre Wolf.
18.00 Helgmålsringning från Väse kyrka i Värmland.
18.10 Grammofonmusik. 1. Uvertyr till »Kronjuvelerna» (François Auberg). Londons filharmoniska ork. Dir.: Constant Lambert. 2. Vesti la giubba ur »Pajazzo» (Ruggiero Leoncavallo). Solist: Jussi Björling. Dir.: Nils Grevillius. 3. Menuett G-dur op. 14 nr 1 (Ignace Paderewski). Ignace Paderewski, piano. 4. Jamaican rumba (Arthur Benjamin). William Primrose, viola. 5. Chère nuit (Bachelet-Adenis). Lily Pons, sång. Dir.: Maurice Abravanel. 6. Blå himmel, tango (Josef Rixner). Barnabas von Géczys ork. 7. Auntie Maggie's remedy (Latta-Formby). George Formby, sång. Harry Bidgoods orkester. 8. Vem ska' nu betala?, vals (Schmitz-Rybrant). Knut Göransson, sång. Thore Jederbys ork. 9. Contino boogie (Dick Contino). Dick Contino, dragspel. Horace Heidts ork. 10. Ah, Louise (Benatzky-Karl-Ewert). Max Hansen, sång. Dir.: Sten-Åke Axelsson. 11. Grålles polka (Julardo J:r-Fuchs). Julardo J:rs trio.
18.55 Meddelanden.
19.00 Nyheter o. väderlek. Dagens eko.
19.30 På verandan. Lättlyssnat sommarnöje i sällskap med Bo Teddy Ladberg.
20.10 Gammal dansmusik av Nisse Croonas orkester från Nöjesfältet.
20.40 Jons födelsedag. Allmogepjäs av Inge Johansson. Regi: Lars Madsén. Personer: Jon, en torpare — Edvin Adolphson; Hanna, hans hustru — Signe Wirff; Nisse, dotterns fästman — John Harrison; Petter och August två grannar — Nils Hultgren och Gunnar Olsson; Prästen — David Erikson; Karlsson och Holgersson, två skogvaktare — Arthur Cederborg och Sven Magnusson; Fjärdingsmannen — Gösta Prüzelius.
21.25 Waldimirs lördagspotpurri. Gäster: Brita Heiner, sång, och Sune Östling, piano.
22.00 Behöver vi idrotten? Några reflexioner av docent Carl Hirsch.
22.15 Nyheter och väderlek.
22.30—23.15 Modern dansmusik.

Marskalk Malinovski rysk strateg på Korea

Han är kortvävt och bredaxlad och har ett runt orörligt ansikte, bakom vilket intelligens, beslutsamhet, kanske grymhet är dolda. Marskalk Malinovski tycker om god mat och är en vän av starka drycker, dock har ingen sett honom berusad, berättar han stridsoch yrkeskamrater. Han är antagligen hjärnan och organisatören både bakom inbördeskriget i Kina, som ledde fram Mao-tse-tungs herravälde över jordens talrikaste folk, och Nordkoreas hittills obesegrade pansardivisioner.

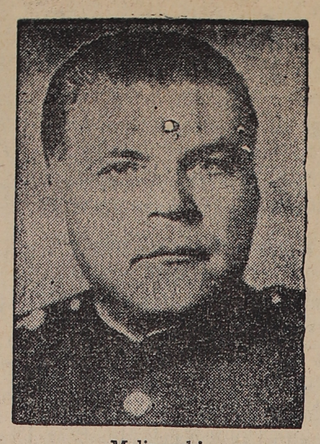

Malinovski.

Från och med år 1915 under första världskriget har den i Odessa i Ukraina födde tsaristiske underofficeren Rodion Jakovlevitsj Malinovski tjänstgjort i den tsarryska divisionen som var avdelad till hjälp åt fransmännen mot kaiserns tyskar i Frankrike. Då gjorde den energiske sergeanten första gången amerikanernas bekantskap. Vid ett tillfälle yttrade sig den senare sovjetmarskalken härom: "Vi ryssar förstod oss bäcst på amerikanarna, när det gällde att tävla vid dryckeslag. De var nästan lika snabba som vi ryssar, när de tömde sina glas och kastade dem mot väggen".

När år 1917 revolutionen segrade i det fjärran hemlandet, upplöstes den ryska divisionen i Champagne och Malinovski slog sig under många äventyr fram till det röda fädderneslandet, där han mottogs med öppna armar av revolutionens ledning. Han deltog under de följande årens inbördeskrig som röd kommendant för en kommunistisk arbetarbrigad och fick sin högre militära utbildning under 1920-talets början vid Frunse-akademin i Moskva. Malinovski steg i graderna och gällde som en duktig officer vid organiserandet av den moderna ryska armén under 1930-talet. Han undgick utrensningen som knappt före andra världskrigets utbrott drabbade Röda arméns ledning och framträdde sedan från och med år 1941 som generalmajor i den ryska krigsmakten.

I Stalins "fosterländska krig" ansågs Malinovski som en bland de mest framgångsrika arméledarna. Han var divisionskommendant i slaget om Stalingrad och hans namn fick rykte och glans under 1943 års framryckning. Malinovski erövrade Rostov, Krivoj Rog, Nikopol och födelsestaden Odessa. Efter segern där var han en bland Rysslands mest uppskattade marskalkar. Han mottogs i Moskva med största hedersbetygelser, 324 kanoner avfyrade 24 salvor, när Ukrainas hjälte visade sig för de jublande massorna.

Som armékommendant erövrade Malinovski Rumänien, östra Ungern och Slovakiet tills han sommaren 1945 försvann från den europeiska krigsscenen. Malinovski ledde sedan angreppet mot Japan och Mandsjuriet under augusti 1945 och lade där grunden för ett politiskt och militärt erövringståg av tidigare okänd omfattning. I hänsynslöst snabba militära aktioner ockuperade Malinovskis armé hela Mandsjuriet och han var lika snabb när det gällde att beslagtaga och borttransportera fabrikernas utrustning och allt vad som kunnat användas i Ryssland. Han var samtidigt ytterst återhållsam och tvekade när det gällde att överlämna den politiska och militära makten i det erövrade Mandsjuriet åt Nationalkinas representanter. Malinovski har med framgång fördröjt upprättandet av marskalk Tjiang-kai-sheks välde i norra Kina och har lyckats att utlämna större delen av den japanska Kvantungarméns vapenutrustning till de kinesiska kommunisterna.

Det hade klagats på städningen i UVHJ-tågen. Stinsen Guinchard beslöt därför att en dag följa städerskan och inspektera dammtorkningen m. m. När inspektionen pågått en stund, säger städerskan:

— Inspektorn ska inte följa åter mej så där. Folk kan börja prata om oss.

ALLAN KÄMPE

FILIP OCH MAJKEN

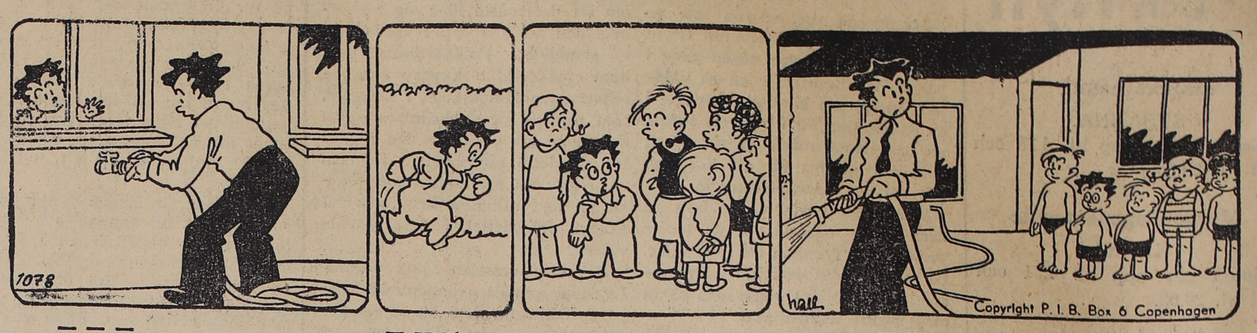

Basker Ville å Co

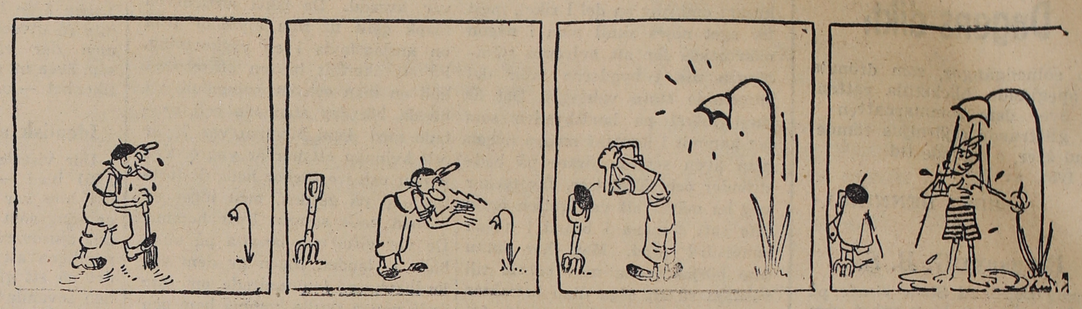

"Emil" sände toalettpapper som ilpaket

Ett postdrama med s. k. poänger

För någon tid sedan kom till postkontoret i Kiruna ett märkligt paket. Det vägde 12 kilo och var från Chalmers tekniska högskola i Göteborg till nordlig utpost av ett av kommunikationsverken.

Paketet hade skadats under transporten och det var desto mer bekläglight som det enligt vad Expressen erfar hade stämpel om tjänstebrevsrätt, expressutdelningsetikett, ilpaketsdito, skrymmande- och bräckligetikett och dessutom stämpeln "Konfidentiellt".

Som sig bör tillkallades adressaten för att man i vanlig ordning när det gäller skadade paket skulle kunna upprätta ett protokoll över skadorna. Man fann då att paketet innehöll 12 kilo tolettpapper.

Adressaten ville inte alls kännas vid paketet. Tvärtom kände sig representanten för vederbörande verk utsatt för ett opassande skämt. Protokollet översändes till generalpoststyrelsen i Stockholm för närmare utredning och åtgärd.

"I sakens natur"

Generalpoststyrelsen hörde sig för med avsändaren, enligt hans egen uppgift en t. f. observator på Chalmers vågutbredningslaboratorium. Svaret väckte i första hand munterhet:

När statliga institutioner utväxlar post använder de givetvis tjänstebrevrätten. Att paketet skulle gå som il och delas ut som express förklarades med adressaten enligt uppgift hade gjort slut på sina förråd. Skrymmande är väl 12 kilo papper och bräckligt — ja, var paketet kanske inte skadat när det kom fram? Det konfidentiella momentet slutligen ansåg skribenten "ligga i sakens natur", men på den punkten var han villig att medge att man möjligen kunde ställa saken under debatt.

Slutligen påstod "observatorn" att myndigheterna i Kiruna inte hade författningsenliga anslag till upphandling av toalettpapper; han underlät däremot att förklara hur det kom sig att just Chalmers skulle uppträda som central upphandlingsmyndighet.

Skulle kostat 17: 20

Rent personligen hade man låtet till mans på generalpoststyrelsen lustigt åt den ovanliga skriftväxlingen, enligt vad Expressen erfar. Officiellt måste postverket nämligen inta en annan hållining. Resonemanget kan i korthet anges sålunda:

Verket torde sannolikt inte gå omkull därför att det genom missbruk av tjänstebrevsrätten går miste om de 17: 20 som paketet skulle ha kostat i porto utan tjänstebrevstämpel. Verket måste också — inte utan beklagande — avstå från att förstå sig på skämt och i stället anta "t. f. vågutbredningsobservatorn":

1) grovt missbruk av tjänstebrevsrätten,

2) kommit med falska uppgifter angående adressatens möjligheter att upphandla toalettpapper och möjligen,

3) försökt vilseföra postverket om sin identitet.

Ärendet har, enligt förljudande, hänskjutits till postdirektören i Göteborg för närmare utredning, varefter generalpoststyrelsen kan ta närmare ställning till saken.

TOP HAT

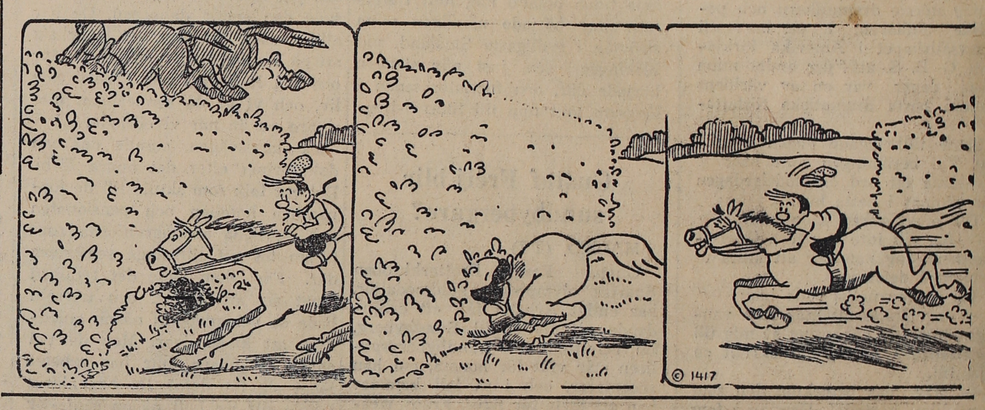

Nära 22 milj. till traktorsköp första halvåret

Den fortsatta mekaniseringen av vårt jordbruk pågår av allt att döma i relativt obrutet tempo i olika delar av landet och tydligen inom jordbruk av alla storleksordningar, konstaterar direktör Harald Moberg vid Statens maskinprovningar. Ett bevis härpå är bl. a. den under de senaste åren stadigt ökade importen av traktorer.

Under första halvåret i år — traktorimporten är som regel koncentrerad till årets första sex månader — uppgick importen till ett värde av 21,7 milj. kr. och 3.500—4.000 traktorer. Värdesiffrorna för de närmast föregående åren uppgick för motsvarande halvår till 18,58 milj. kr för 1949 och 17,7 milj. kr. under 1948, motsvarande en ökning, preliminärt uppskattat, av några hundra traktorer varje halvårsperiod.

Allt som allt infördes under hela förra året 5.844 traktorer till ett värde av 30,7 milj. kr. Den starkt markerade ökningen i år under första halvåret tyder på att den sammanlagda importen för hela 1950 betydligt kommer att överträffa de senaste årens, även om huvudparten av införseln redan skett för i år.

Danska radioprogrammet fredag

10.50 från radioutställningen i Forum. 12.10 Bobby Pagan spelar biograforgel. 12.30 nyheter, därefter middagskonsert till kl. 14.00. 16.00 eftermiddagskonsert. 17.40 dragspelsmusig. 18.45 nyheter. 19.35 från Forum: Musikalisk soirée. 21.00 radiokören sjunger. 21.50 Richard Rodgers-melodier. 22.00 nyheter. 22.45 dansmusik.

Danska radioprogrammet lördag

6.15 nyheter. 7.35 grammofonmusik. 12.30 nyheter, därefter middagskonsert. 13.40 glada toner på grammofon. 14.00 underhållningsmusik. 14.45 grammofonmusik. 16.20 ferieupplevelser. 18.45 nyheter. 20.10 konsert. 21.20 vem vet vad? 22.15 dansmusik.

Ung dam går under jorden

Roman av Py Sörman

(6)

Som i en dröm återvände hon till pensionatet genom gator, vilka redan hunnit bli kusliga och mörka. Strax utanför porten kom en herre och frågade om hon ville göra honom sällskap — hon skulle få så trevligt, lovade han. Men hon rotade skräckslagen i sin väska, fann portnyckeln och lyckades låsa upp, fast hennes händer darrade. Hon lät hissen vara och sprang uppför trapporna med en fart, som om hon ännu varit förföljd, men lugnade sig något, när hon märkte, att inga steg följde hennes uppför trappan. Då hon kommit in i tamburen, mötte hon den lilla husjungfrun, som serverat middagen.

— Om fröken vill äta, så står den kalla supén framme, sade hon.

Kanske såg Ulla en aning oförstående ut, på matstället därhemma hade man minsann inte serverat någon mat så här mitt i natten, ty jungfrun tillade förklarande:

— Det är flera av gästerna som tycker om att få en smörgås innan de går och lägger sig, och så har vi ju en fröken, som är vid teatern. Hon brukar alltid äta, när hon kommer hem på kvällarna.

Vid teatern! Ja visst, det hade ju fröken Alexander berättat, att hon hade en berömd skådespelerska bland sina gäster. Ulla hade inte reflekterat över saken förut. Men nu, med den söta Margit Debon i färskt minne, fann hon detta faktum högst romantiskt och beslöt att uppsöka matsalen för att om möjligt få se en skymt av den omtalade skådespelerskan.

Hon gick in på nian och slätade till sitt hår framför spegeln. Hon såg med ett nytt förakt ned på sin enkla klänning, och det grämde henne, att hon inte hunnit skaffa något bättre att ha på sig. När man skulle sitta i samma rum som en skådespelerska, borde man ta sig något ut!

Hon gick med dröjande steg till matsalen, steg in och fann till sin besvikelse att hon var alldeles ensam i rummet! — Naturligtvis, inte kunde skådespelerskan ha hunnit hem ännu! Hon kanske på sitt håll spelade en lika stor roll som Margit Debon, och Ulla insåg, att hennes egen avgud för kvällen knappt hunnit hem till sin bostad ännu. Skådespelerskor måste ju klä om sig och kanske tvätta av sminket också, innan de kunde lämna teatern.

Pliktskyldigast, men utan någon vidare aptit, tog hon för sig av smörgåsbordets torkade bröd och kalla tunga. Med vemod betraktade hon ett par sardiner, som lågo huvud vid huvud i en nästan tom burk med en skvätt olja i. De lockade henne inte. Hon satte sig vid samma bord, där hon ätit middag, och tuggade håglöst på sin smörgås.

Plötsligt öppnades dörren och en ung dam steg in. Ulla såg upp — kunde detta vara skådespelerskan? — Det var en flicka i hennes egen ålder, med ondulerat ljust hår och stora, blå ögon.

Flickan nickade mot henne och log. Leendet var så underligt välkänt, att Ulla höll på att få hjärtklappning. Det kunde väl aldrig vara själva Margit Debon?

Det var det! Hon presenterade sig vänligt och ogenerat — sade:

— Fröken och jag har visst inte setts förut. Har fröken kanske varit på någon teater i kväll eftersom vi får sällskap vid bordet?

Stammande och rodnande bekände Ulla att hon varit och sett "Den glada Susan". och att hon haft alldeles förtjusande roligt.

Därmed var bekantskapen gjord. När de pratat en halvtimme, föreslog fröken Debon, att de skulle lägga bort titlarna och kalla varandra du — "eftersom vi ju är grannar här och kommer att få mycket med varandra att göra". — Hon var rar och otroligt anspråkslös för att vara så berömd, tyckte Ulla. Kanske inte fullt så vacker som på scenen i full sminkning, peruk och toaletter — men sötare och älskligare. Man vågade ju rentav prata med henne utan att känna sig alltför omöjlig och tafatt. Margit hade varit upptagen av repetitioner hela dagen, talade hon om — det var därför hon inte synts till vid middagen. Och för resten var hon inte så särskilt förtjust i de andra markattorna på pensionatet. Men att Ulla var en bussig flicka, det hade hon sett med ens! Så fort hon bara fick lite andrum för allt arbetet på teatern, så skulle de två ha roligt ihop.

Innan de skildes, hade Margit lovat att ta Ulla med sig till sin speciella sömmerska en dag och laga att hon fick litet hyggliga kläder att ha på sig.

— Och jag skall rekommendera dig hos min hårfrisörska och min modist också. Du förstår, Ulla lilla, du kan bli en riktigt söt flicka, om du bara blir omsedd.

Ulla gick in till sig, och för andra gången på det här dygnet måste hon nypa sig i armen för att kunna tro att detta var hon. Väninna med den söta, berömda Margit Debon, placerad på ett pensionat mitt i Stockholm, och fri från både moster Ida och hela den trista lilla staden!

Det dröjde en god stund, innan hon lyckades somna. Det är nämligen inte bara bedrövade människor, som ligger vakna på nätterna, utan också de alltför glada.

III.

Unga fröken Debon, ingenting och till en viss grad också primadonna på Mindre Teatern, hade en egenskap, som just inte brukar vara alltför vanlig bland Thalias barn: Hon var ordhållig. Hade hon lovat något — och som hon till sin läggning var impulsiv och färdig att ta alla människor i famn, brukade hon ofta slunga ut löften av allehanda art — då satte hon en speciell heder i att också hålla vad hon lovat, hur besvärligt detta än kunde bli.

Hon hade lovat den lilla nykomlingen på pensionatet att ta hand om hennes klädsel och kamning. Ett relativt förhastat löfte, kanhända, men hon hade menat allvar då hon uttalat det, flickan kunde faktiskt bli söt, bara hon ansades lite. Nu sade Margit Debon till sig själv, att det varken var mer eller mindre än hennes plikt att ta flickan med till en sömmerska och en hårfrisörska. Och hon gjorde det!

En dag, då Ulla Anton satt inne på sitt lilla rum och höll på att försjunka i håglöst grubbel, knackade det energiskt på dörren och när den öppnades, steg Margit in.

— Tjänare, min ängel! hälsade hon. Är du klar, så kasta på dig ytterkläderna och följ mig. Ingen tid att förlora! Jag ska låta ändra om din yttre människa, så du inte känner igen dig själv, när du får se resultatet!

Ulla hade trott, att Margit glömt bort henne. Det hade hunnit gå flera dar sen den där lyckliga första kvällen på pensionatet, då de två råkats i matsalen och strax funnit varandra. Sen dess hade Ulla spanat efter Margit, varje gång hon stigit in i matsalen, men hade inte ens fått se skymten av henne. Fru Almberg hade pratat med henne under måltiderna — så där brådskande och litet överlägset som hennes sed var — och någon gång hade fröken Roth stigit fram till henne, då de drucko kaffet i hallen, och förhört sig om hur Ulla trivdes. Men ingen av dem betydde något jämförd med den gudomliga Margit. Och hon, ensam, hade varit försvunnen.

Nu hade hon i alla fall kommit till sist! Ullas hjärta slog i halvtakt — det orkade knappt följa med i en så lycksalig stund som denna. Här stod alltså Margit livs levande och ville ha henne, Ulla, med sig ut på stan för att ägna sig åt henne helt och hållet!

Stammande och rodnande försökte hon improvisera ett tack, men Margit viftade bort det med en flott gest.

— Kläder är mitt liv! utbrast hon. Jag är lycklig, när jag får gå omkring och titta på klänningar, även om jag inte ska ha dem själv.

(Forts)